

Ihmisoikeuksien puolella

Fiiliksi kive mmasta osapuolesta ei pitäisi antaa tilaa Israelin–Palestiinan-konfliktia koskevassa keskustelussa, kirjoittaa Palestiina-hankkeen koordinaattori **Karoliina Knuuti**.

Jos et tiedä, mitä mieltä olla konfliktista, nojaa mieluummin kansainvälisiin sopimuksiin kuin mutuun, kirjoittaa Palestiina-hankkeen koordinaattori Karoliina Knuuti.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

”Jos sinun olisi pakko sanoa, niin kumpaa olisit: Palestiinan vai Israelin puolella?”

Näin kysyi minulta Tel Aviviin lomalle saapunut ystäväni viime huhtikuussa. Hän ei työskentele yhteiskunta-alalla eikä seuraa aktiivisesti kansainvälistä politiikkaa. Hänen tietonsa Israelin–Palestiinan-konfliktin taustoista nojasivat satunnaisiin uutisaltistuksiin.

Karoliina Knuuti

- on 29-vuotias Kansanvalistusseuran Palestiina-hankkeen koordinaattori ja Elm-verkkolehden päätoimittaja
- asuu Helsingissä ja viettää osan vuodesta Länsirannalla
- toimii Palestiinassa vapaaehtoisista toimittajista koostuvan kouluttajaryhmän esimiehenä.

Ystävälleni, kuten monelle muullekin kanssani keskustelleelle suomalaiselle, 1940-luvulta jatkunut konflikti näyttäytyy kahden tasaväkisen osapuolen ja yhteensovittamattoman kulttuurin riitelynä samasta maa-alasta. Ja hei, kuka siinä osaa sitten muka sanoa, kuka sen maa-alan ansaitsee tai kuka siellä ensin oli.

KYSYMYS PALJASTAA, että mediassa ydinkysymykset ovat hämärtyneet.

Esimerkiksi joulukuussa Ylen uutisissa julkaistiin **uutinen** Israelin pyrkimyksistä ”laillistaa” miehitetyle palestiinalaisalueille rakentamansa siirtokunnat. Uutisessa annettiin ymmärtää harhaanjohtavasti, että laillistaminen olisi Israelin sisäpolitiikkaan kuuluva päätös, joka muuttaisi maan käytäntöjä.

Se ei pistä silmään kokonaiskuvasta. Palestiinassa järjestämissämme mediatyöpajoissa olemme kääntäjän avulla katsoneet vaikkapa *Helsingin Sanomien* tai Ylen verkkosivun uutisointia Israelista ja Palestiinasta.

Näkyä saa joka kerta selitellä. Katsaukseen nousee palestiinalaisten tekemiä terrori-iskuja tai Israelin korkeimman johdon toimia. Palestiinalaisten elämää likeisesti koskettavat aiheet, kuten liikkumisen rajoitukset, mutkikkaat kansalaisuuskytymykset sekä rakenteellinen syrjintä asuntomarkkinoilla, eivät useinkaan riko uutiskynnystä Suomessa. Miehitysaselman merkitys, konfliktin voimankäytön mittasuhteet sekä YK:n kannanotot jäävät usein maininnaksi jutun loppuun tai kokonaan hämärän peittoon.

Samalla katsomme aina Palestiinan omaa mediaa, ja se näky vasta onkin karu. Esimerkiksi palestiinalainen uutistoimisto Ma'an News käsittelee lähes yksinomaan konfliktiaihteita. Kieli on tunnepitoista: esimerkiksi sana 'marttyyri' on yleisesti käytössä. Kuvasto on **groteskia**: pyssyt heiluvat, ja ruumiit kuvataan lähikuviin.

Palestiinalaisille opiskelijoille olemme väentäneet rautalangasta, että länsimedioiden Israel-keskeinen uutisointi ei johdu kansainvälisestä salaliitosta palestiinalaisia vastaan. Israelilla vain on yksi maailman tehokkaimmista tiedotuspalveluista, kun taas Palestiinan uutistoiminta ei nojaa journalistin eettisiin ohjeisiin, ja soitaista kuvasto lähinnä etäännyttää.

Lisäksi jos media viestii tunteilla, niin sitten uutisten lukijoillekin annetaan lupa tunteiluun. Ja voi vain arvailla kumpaan osapuoleen telavivilaisessa baarissa kysymyksiä kyselevän ystäväni olisi ollut helpompi samastua.

KAKELLELTUANI HETKEN VASTASIN YSTÄVÄLLENI, etten ole Israelin tai Palestiinan vaan ihmisoikeuksien ja kansainvälisten sopimusten puolella. Ja kaikkien muidenkin pitäisi olla.

Fiiliksellä ei pitäisi olla tilaa sotaa ja rauhaa sekä kokonaisten kansanryhmien tulevaisuutta koskevan äänestyskäyttäytymisen – tai ainakaan poliittisen päätöksenteon – perusteissa.

Olen kuullut toistuvasti, että tämän kansainvälisen politiikan solmun kohdalla faktat ovat liian vaikeita sisäistää. Tämä ei ole riittävä peruste sille, että keskustelu typistyy heti alkuunsa kivemmalta tuntuvan osapuolen puolusteluksi. Ikään kuin alueen tilanteen seuraamisen pointtina olisi vain valita kotijoukkue ja seurata matseja televisiouutisista.

Oikeasti fiksujen ja perusteltujen näkemysten tueksi meillä on arsenaalissamme esimerkiksi YK:n ihmisoikeussopimukset ja Geneven sopimukset sodankäynnistä. Ne ovat kansainvälisen yhteisön yhdessä sopimia minimitasoja, joiden ideana on turvata ihmisarvoisen elämän ja rauhan mahdollisuudet.

Sopimusten nimissä on voitava sanoa asioita ilman pelkoa puolueellisuussyytöksistä tai leimaantumisesta jonkin kansanryhmän yksisilmäiseksi kannattajaksi. Toimittajien olisi esimerkiksi voitava kirjoittaa vapaasti, että kun Israel rakentaa siirtokuntia, se rikkoo kansainvälistä lakia, sillä Geneven sotaa koskevat sopimukset **kieltävät siviiliväestön siirtämisen** miehityksille alueille. Ja semmoinen on huono juttu rauhan kannalta, vaikka Tel Avivin rannat ovatkin kauniita ja niiden elämäntapa ihan jees.

On mielestäni jokaisen velvollisuus edes yrittää selvittää itselleen kansainvälisen yhteisön näkemykset tähän ja kaikkiin muihinkin aikamme konflikteihin, ennen kuin alkaa lausua painokkaita mielipiteitä.

Skarpata pitäisi myös kaikkien meidän aiheesta kirjoittavien toimittajien, jotta jatkossakin uskaltaa vakavalla naamalla paasata palestiinalaisille opiskelijoille, että salaliittoteoriat, olkinuket ja laiska relativismi eivät kuulu tällaisen toimitustyön metodeihin.

Medikasvatushanke Palestiinassa

- toteutettiin vuosina 2015–2016
- vei Palestiinaan opettamaan ja oppimaan 13 vapaaehtoista journalismin ja viestinnän ammattilaista ja yhdeksän Kansanvalistusseuran työntekijää
- järjesti viiteen otteeseen työpajoja, joissa koulutettiin 272 palestiinalaista toimittajaa
- järjesti työpajoista Skype-yhteyden kahteen kokeneeseen Ylen ulkomaantoimittajaan sekä julkisen sanan neuvostoon
- tuotti aikuisten medialukutaito-oppaan *Media Guiden* verkkoon ja 300 kappaleen painoksena.

[Kahden kansan välissä](#) -blogissa on seurattu Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa. Sarja päättyy.

Kuva: Anna Tervahartiala

ASIASANAT: JOURNALISMI, KOULUTUS, MEDIA, PALESTIINA

Julkaistu: 8.12.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Karoliina Knuuti](#)

Poikkeustilasta tuli arkea

Marraskuinen ampumavälikohtaus Nablusissa muistutti siitä, että miehityksen lisäksi Palestiinaa repivät sisäiset ristiriidat, kirjoittaa mediakouluttaja **Anna Tervahartiala**.

Marraskuinen ampumavälikohtaus Nablusissa oli muistutus siitä, ettei miehitys ole palestiinalaisten ainoa ongelma, kirjoittaa Anna Tervahartiala.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Ensin tuli auringonnousun rukouskutsu. Sitten ammuskelu alkoi. Pauke ei loppunut, joten nousin sängystä ja kävelin hotellin aulaan. Norjalaisturisti istui yöpaitasillaan sohvalla ja äänitti pauketta puhelimellaan.

Anna Tervahartiala

- on 26-vuotias kuvajournalisti ja toimittaja
- opettaa Palestiinassa valokuvausta ja sosiaalista mediaa.
- "Palestiina on opettanut minulle sen, että oli tilanne kuinka toivoton tahansa, ihmisten suurin voimavara on yhteistyö – ja nauru."

Hotellivirkailija näytti vaivaantuneelta ja vakuutteli, että taisteluita käytiin jossain kaukana ja Nablusin laakso sai laukausten äänet kaikumaan.

Tunnin kuluttua oli selvä, että ammuskelu kuului hotellimme takaa Nablusin vanhasta kaupungista. Aamupäivällä englanninkielisissä uutisissa kerrottiin ammuskelun johtuneen Palestiinan itsehallinnon poliisivoimien sekä "asemiesten" välisestä yhteenotosta. Yhteenottoa edelsi Israelin joukkojen ratsia vanhaan kaupunkiin. Ratsian syystä tai asejoukkojen määrästä ei ole saatavilla varmaa tietoa.

Hotellivirkailijan rauhoitteluista huolimatta kyseessä ei ollut kevyt yhteenotto. Arvioiden mukaan asemiehet ampuivat 1 400 laukausta, sivullinen nainen menehtyi ja kolme poliisia loukkaantui ammuskelussa.

Kuolinsyytutkimuksen tuloksen mukaan nainen kuoli asemiesten luoteihin. Kun kysyin paikalliselta ystävältäni, josko hän luotti poliisin ilmoittamaan kuolinsyyhyyn, ystävälläni ei kestänyt kauan vastata.

– En tietenkään, hän totesi.

PALESTIINALAISTEN EPÄLUOTTAMUS Palestiinan itsehallintoon on sääntö poikkeuksen sijaan.

Uutisissa viitattiin tapahtuneeseen asemiesten ja poliisivoimien yhteenotona. Sanavalinnoilla annettiin ymmärtää, että satunnaiset miehet tarttuvat aseisiin hetken mielihoiteesta.

Oli välikohtaus sitten suunniteltu tai satunnainen, se on muistutus siitä, ettei miehitys ole palestiinalaisten ainoa ongelma. Marraskuinen aamu ei myöskään ollut ensimmäinen kerta, kun Nablusista tuli Palestiinan tulehtuneen sisäpolitiikan näyttämö.

Jo elokuussa tunnelma kaupungissa kiristyi, kun palestiinalaispoliisi pidätti nablusilaisen **Ahmed Halawan**. Pian pidätyksen jälkeen mediaan levisi tieto Halawan kuolemasta ja kuva, jossa hänen ruuminsa on selkeästi pahoinpidelty. Poliisia syytettiin kidutuksesta ja murhasta.

Halawan tapaus ei ole poikkeus. Amnesty International on toistuvasti kritisoinut Palestiinan itsehallinnon poliisivoimia pidätettyjen kidutuksesta ja pahoinpitelystä.

Virallisissa lähteissä Halawaan viitattiin rikollisena – eli asemiehenä. Rikollistaustan lisäksi Halawan myös sanottiin edustavan Al Aksan marttyyrien prikaattia. Prikaatti on Palestiinan itsehallinnon valtapuolueen Fatahin sisältä toisen kansannousun eli intifadan aikaan syntynyt aseellinen siipi, johon Fatah on ottanut sittemmin etäisyyttä ja jonka muun muassa Euroopan Unioni on luokitellut terroristijärjestöksi.

Samaan aikaan Palestiinan demokratia takkuu. Itsehallintoa vuodesta 2005 hallinnut 81-vuotias presidentti **Mahmoud Abbas** aloittelee 12. vuottaan nelivuotisesta kaudestaan. Lokakuuhun aikataulutetut paikallisvaalit siirtyivät neljällä kuukaudella, eikä vaalien uutta päivämäärää ei ole vielä asetettu. Palestiinan politiikan tutkimuslaitos julkaisi syyskuussa tutkimuksen, jonka mukaan 60 prosenttia vastaajista uskoi vaalien viivästyttämisen johtuneen poliittisista motiiveista.

Palestiinalaisalueiden miehityksellä on tuhoisa vaikutus Palestiinan demokratiakehitykseen. Englanninkielisiä uutisia julkaisevan Maan News -uutistoimiston sivuilla julkaistussa Abbasin jälkeistä aikaa tarkastelevassa [kommenttisarjassa](#) kommenttoijien näkemyksiä yhdistää epätietoisuus ja jopa pelko.

Sarjan ensimmäisessä osassa Palestiinan politiikan ja strategian tutkimuskeskuksen johtajan **Hani al-Masirin** toteaa palestiinalaisten suurimman uhkan olevan valtatyhjiön syntyminen. Koska Palestiina on sisäisesti vahvasti jakautunut, tyhjiön täyttäjää saattaa löytyä miehittäjävallasta, väkivaltaisista ryhmittymistä, nykyisen valtapuolueen sisältä tai jostain aivan muualta. Selvää on vain se, että sisäinen jakautuminen on synonyymi poliittiselle heikkoudelle ja herkkyydelle.

MARRASKUISEN AAMUN JÄLKEEN aamut alkoivat Nablusissa hiljaisuudessa. Kaikille Palestiinassa lienee kuitenkin selvää, että hiljaisuus on vain hetkellistä.

– Me olemme tottuneet tähän. Tämä on meidän elämäämme, hotellivirkailija totesi aamulla laukauksia kuunnellessamme.

Olen kuullut saman lauseen monen muunkin palestiinalaisen suusta. Sillä on kommentoitu muun muassa lasten yöllisiä pidätyksiä, ilmassa leijailevaa kyynelkaasua ja mielivaltaisia tiesulkuja.

Arkinen toteamus pysäyttää aina. Sisäpolitiisten jännitteiden ratkominen aseellisin selkkauksin, kansalaisten kiduttamisen, poliisin pelon eikä Israelin miehityksen ei pitäisi olla normaalia.

On huolestuttavaa, kun poikkeustilasta tulee pysyvä normaalitila. Niin ei käy vain paikallisille, vaan matkailijakin tottuu nopeasti väkivalan uhkaan arjessa.

Vuosi 2017 merkitsee myös sitä, että 50 vuotta jatkunut miehitys jatkaa vielä uudelle vuosikymmenelle. Samalla, kun **Donald Trump**, Syyria ja Suomen taloustilanne hallitsevat kotimaista mediamaisemaa, palestiinalaisten arki saa jatkaa tuttua rataansa kunnes hiljaisuus särkyy taas.

Kuva: Petri Kangas

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [JOURNALISMI](#), [KONFLIKTI](#), [KOULUTUS](#), [MEDIA](#), [PALESTIINA](#), [POLITIikka](#)

Julkaistu: 1.12.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Millainen henki asuu petromaksissa?

Valokuvausta Palestiinassa kouluttava **Petri Kangas** seikkaili kameroineen Nablusin sokkeloisessa vanhassa kaupungissa ja löysi itsensä kiehtovien elämäntarinoiden ääreltä.

Lampunkorjaaja Mohie Al Dien Hashhoush luonnehtii itseään muinaisjäänteeksi ja työtään nykyään pikemminkin harrastukseksi.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Nablusissa asuva **Mohie Al Dien Hashhoush** aloitti voimavalolyhtyjen korjaamisen vuonna 1972 isänsä opissa. Niin kuin Lähi-idän maissa vielä tuohon aikaan oli tapana, nuori mies peri perheen päämman. Lamppukorjaamo on ollut samalla paikalla Nablusin vanhassa kaupungissa 1950-luvulta saakka. Aivan vieressä on kaupungin suuri moskeija, ja seinänaapurina 850 vuotta vanha saippuatehdas.

Petri Kangas

- on 26-vuotias yhteiskuntatieteiden kandidaatti ja valokuvaaja
- opettaa Palestiinassa toista kertaa kameran käyttöä ja kuva-analyysia
- ihmettelee, miksi koko Lähi-itä kuuntelee libanonilaislaulajatar **Fairuzia** aamuisin.

NUORILLE TILLIKKA on Hashhoushin mukaan liki tuntematon aparaatti. Nabluslaiset puhuvat *primuksesta*. Suomalaiset käyttävät voimavalolyhtyjä nykyisin lähinnä kesämökeillään, partioleireillä ja armeijassa. Yli viisikymppisille palestiinalaisille petromaksi vastaa nostalgiselta mielenmaisemaltaan suunnilleen samaa kuin heteka Suomen suurille ikäluokille.

Hashhoush kertoo, että 1990-luvulle saakka jokaisella palestiinalaisella perheellä oli voimavalolamppu, koska sähkökatkot olivat tavallisia, eikä ympärivuorokautista jakelua oikein edes ollut.

Palestiinalaisalueiden sähkönjakelua hallinnoivan israelilaisen viraston ELDCA:n mukaan vuonna 1967 palestiinalaisista kotitalouksista vain 23 prosenttia kuului sähköverkkoon. Nykyään 98 prosentilla kodeista on jakeluverkon sähkö.

PAIKALLISET OVAT TOTTUNEET varautumaan hankaliin aikoihin ja kaaokseen.

Pomminvarmaa sähkön saaminen ei nimittäin ole vielä: Alueen sähköjakelija, Israelin sähköyhtiö IEC on painostuskeinona katkaissut sähköt Länsirannalla viimeksi lopputalvella 2015 ja keväällä 2016. IEC perusteli keskeytystä jakelussa maksamattomilla veloilla.

Mediakouluttaja Petri Kangas on toista kertaa Palestiinassa kouluttamassa valo- ja videokuvaamista.

Riesaa on ollut myös Länsirannan puolella asuvista israelilaisista siirtokuntalaisista. Palestiinalainen *Ma'an News* uutisoi joulukuussa 2014 siirtokuntalaisten katkoneen Burinin kylässä sähköt palestiinalaisesta kodista ja maalanneen spraymaalilla juutalaisuuden symbolia daavidintähtiä palestiinalaistalojen seiniin. Burin sijaitsee heti Nablusin eteläpuolella.

KUN HASHHOUSH aloitti korjaajana, oli öljylampuille, kaasulla toimiville ruuanlaittovälineille ja petroolilämmittimille vielä tarvetta. Tarvetta oli myös lampunkorjaajalle, sillä paineistettu voimavalolamppu voi viallisena tai rikkoutuessaan syöstä sisuksistaan miehenkorkuiset lieskat. Oikein huollettuna voimavalolyhty on ylivoimaisen tehokas valaisin verrattuna öljylamppuihin, ja järeimmät vastaavat monisatawattista hehkulamppua. Nykypäivänä paristoilla toimivat taskulamput ovat syrjäyttäneet petromaksit kotien hätävarana.

Hashhoushilla on viisi tytärtä ja kolme poikaa, eikä kukaan hankkinut ammattia käsityöläisenä, saati lampunkorjaajana. Hashhoush luonnehtii itseään muinaisjäänteeksi ja työtään nykypäivänä enemmän harrastukseksi kuin leipätyöksi.

– En minä oikein muuta osaa tehdä, mies naureskelee.

Hashhoush peri isänsä lamppukaupan, joka on ollut samassa paikassa lähes 70 vuotta.

Hashhoushin paja on kuin luola täynnä vaikka minkälaisia käsityöläisen tarvitsemia instrumentteja ja varaosia.

Korjaajan työkalut eivät ole maallikosta missään ortningissa. Oikea työväline löytyy kuitenkin hapuilematta kouraan yli 40 vuoden kokemuksella.

Hashhoushin korjaamo sijaitsee Nablusin vanhassa kaupungissa vilkkaan kadun varressa moskeijan kupeessa.

Rikkinäisen keittimen kanssa pajalle tullut asiakas päätyi itse Hashhoushin apupojaksi.

Kuvat: Petri Kangas; Anna Tervahartiala (henkilökuva)

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [AIKUISOPPIMINEN](#), [AMMATTI](#), [MEDIAKASVATUS](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 24.11.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Lahjahevosen suuhun on katsomista

Yhdysvaltojen ja länsimaiden apu Palestiinalle on monelta kantilta ongelmallista, kirjoittaa Pohjois-Länsirannan Jeninissä kouluttava **Aapo Laakso**.

Länsirannalla liikkueensa mediakouluttaja Aapo Laakso kiinnitti huomiota lukuisiin tienvarsikyltteihin, jotka julistavat ulkomaisesta avustusrahasta. Laakso alkoi tutkia kriittisemmin avun vaikutuksia.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Palestiina on juhlallisten plakaattien maa. Joka päivä matkaajan silmiin osuu kylttejä, jotka julistavat esimerkiksi jonkin viemärin olevan lahjoitus Japanin kansalta, tai kyseisen kyläpahasen jalkakäytävien olevan korjattu saksalaisella rahalla. Vastikään Jerikon kaupungin keskustasta lähtevä tienpätkä maailman vanhimman kaupungin raunioille *Tell Es-Sultaniin*, suomeksi 'sulttaaninmäelle', nimettiin vähintäänkin pömpöösisti Dimitri Medvedev Streetiksi. Taustalla oli luonnollisesti venäläinen raha.

Aapo Laakso

- on 26-vuotias tamperelainen toimittaja ja yhteiskuntatieteiden kandidaatti
- opettaa Palestiinassa sananvapautta ja journalismin etiikkaa
- Ei suosittele kokonaisen musakhanin eli palestiinalaisen kanaruoan syömistä yksin.

Vuoden 1993 Israelin ja Palestiinan välisen Oslon rauhanprosessin jälkeen Palestiinalaisalueille on lapattu ulkomaista avustusrahaa asukasta kohden enemmän kuin mihinkään muualle maailmassa. Ylivoimaisesti suurin lahjoittaja on Yhdysvallat, joka on avustanut Palestiinaa yhteensä yli viidellä miljardilla dollarilla 1990-luvun puolivälistä alkaen. Vaikka pääosa rahasta käytetään muuhun kuin infrastruktuurin rakentamiseen, näkyy amerikkalaisten osuus paikan päällä parhaiten teiden varsilla. ”This Project is a gift from the American People”, julistaa ylivoimaisesti suurin osa kylteistä.

LAHJAHEVOSEN SUUSSA on kieltämättä hampaat kunnossa. Vuonna 2015 Yhdysvallat tuki USAID-ulkomaanapuvirastonsa kautta Gazan ja Länsirannan kehitystä 356 miljoonalla dollarilla. Lisäksi Yhdysvallat maksaa suoraa tukea palestiinalaishallinnolle ja Palestiinan turvallisuusviranomaisille.

Tukeen liittyy kuitenkin tiukkoja ehtoja, jotka rajoittavat palestiinalaisten itsemääräämisoikeutta. Lisäksi ne pönkittävät maltillisemman Fatah-puolueen jäsenistä koostuvaa palestiinalaishallintoa, joka on pitänyt valtaansa Länsirannalla jo kymmenen vuotta ilman vaaleja.

Yhdysvaltojen tuki vaikutti myös siihen, että edelliset Palestiinassa käydyt parlamenttivaalit vuonna 2006 eivät johtaneet vallanvaihtoon. Vaalit voitti islamistinen Hamas-puolue, jonka Yhdysvallat ja Euroopan unioni luokittelee terroristijärjestöksi. Hamasin vaalivoiton jälkeen Yhdysvallat ja EU katkaisivat tukihanat, mikä johti hallinnossa kriisiin. Suurimpana kiistakapulana oli Hamasin kieltäytyminen tunnustamasta Israelin valtiota. Tilanne ratkesi lopulta vasta Hamasin ja sekulaarin Fatah-puolueen sopimukseen, jossa Hamas sai hallintaansa Gazan kaistaleen ja Fatah Länsirannan.

AVUSTUSRAHAN KANTAMISESSA Palestiinaan on nähtävissä muitakin ongelmia kuin Yhdysvaltojen palestiinalaishallinnosta ottama taloudellinen hapetusote. Osan mielestä Palestiinaan kanavoitu kansainvälinen apu vapauttaa Israelin kansainvälisen humanitaarisen oikeuden periaatteesta, jonka mukaan miehittäjän tulee huolehtia miehitettyjen alueiden ihmisten hyvinvoinnista. Kun ulkomaista rahaa tulee ovista ja ikkunoista, ei Israelin velvollisuuksista miehittämälläan Länsirannalla käydä juuri keskustelua.

Suuri kysymys liittyy siihen, päätyykö apu todellisuudessa edes palestiinalaisille. Miehityksen sosioekonomisia vaikutuksia tutkineen israelilaisen ekonomistin Shir Heverin mukaan jopa 78 prosenttia Palestiinaan tarkoitetusta kansainvälisestä avusta päätyy Israelin talouteen.

SYV AVUN TEHOVUUTEEN on yksinkertainen. Israelilla on vahva taloudellinen ote Palestiinalaisalueista. Lähes kaikki liikenne ja kuljetukset tapahtuvat Israelin kautta. Valtaosa kaikista mahdollisista tarvikkeista maitotuotteista betoniin tulee joko israelilaisilta firmoilta tai ainakin Israelin tullin kautta. Vaikka rakennettu valtatieverkko hyödyttää palestiinalaisia välineellisesti, valuu taloudellinen hyöty siitä Israeliin.

Näin kansainvälisen avun vastaanottaminen voi jopa heikentää palestiinalaisten asemaa. Jos Yhdysvallat ja valtaosa muista länsimaista jatkavat Israelin kansainvälisen oikeuden rikkomusten seuraamista sivusta, ja jopa paikkaavat sen velvoitteita palestiinalaisia kohtaan taloudellisella tuella, ei Israelilla tule kiirettä lieventää miehitystä.

Yhdysvaltoja nykytilanne ja avun valuminen Israelin puolelle tuskin haittaa, sillä se ei ole tuominnut suurinta rauhanprosessin tiellä seisovaa estettä: Israelin laitonta siirtokuntarakentamista Länsirannalla. Viime vuonna Yhdysvallat myös pönkitti Israelin puolustusta lisäämällä valtiolle annettavaa sotilaallista avustusta 1 000 miljoonalla dollarilla. Vuosittainen apu on nyt yli neljä miljardia dollaria.

Kuva: Petri Kangas

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [ISRAEL](#), [KEHITYSAPU](#), [KONFLIKTI](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#), [RAUHA](#), [YHDYSVALLAT](#)

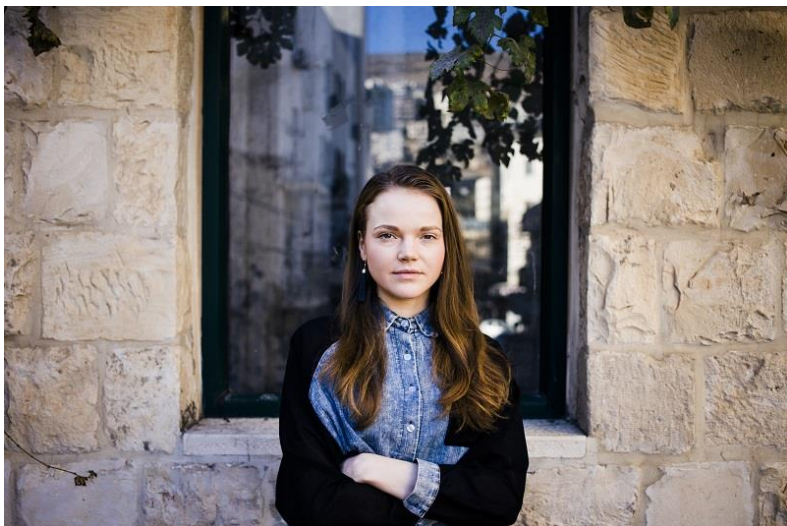
Julkaistu: 17.11.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Juoksulenkillä suojasermin takana

Palestiinassa julkinen tila on edelleen vahvasti miesten, kirjoittaa Pohjois-Länsirannan Jeninissä kouluttava **Tuuli Oikarinen**.

Pohjois-Länsirannalla mediaetiikkaa kouluttava Tuuli Oikarinen etsii Nablusissa paikkaa, jossa nainen voi urheilla. Sellainen löytyi, suojasta sermien takaa.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Pitkillä ulkomaanmatkoilla aloitan usein lenkkeilyn. Palestiinassa se ei käy päinsä. Kaupunkien kadut ovat liian kapeita ja ruuhkaisia, eikä autojen seassa ole tilaa juosta. Pinkominen herättäisi lisäksi liikaa huomiota, koska kukaan muukaan ei juokse.

SUURIN SYY iltalenkin väliin jättämiselle on kuitenkin sukupuoli. Juokseminen ei ole rentoutuskeino, jos perään satelee huudahduksia. Koulutuksemme naispuolinen tulkki **Ghadir Safadi** vahvisti asian: hän ei koskaan lenkkeilisi Länsirannan pohjoisosassa sijaitsevassa Jeninissä, jonka yliopistolla opetamme. Kotikaupungissaan Jerusalemissa hän kyllä juoksee, niin kuin monet muutkin.

Tuuli Oikarinen

- on 26-vuotias toimittaja ja oikeustieteen opiskelija
- opettaa Palestiinassa journalismin etiikkaa ja sosiaalisen median käyttöä.
- "Uutiskuvien perusteella Palestiina on yhtä konfliktia. Ei ole, vaan myös mainio matkakohde. Falafel on taivaallista, maisemat pysäyttäviä ja ihmiset eivät malta olla kertomatta maastaan ulkomaalaisille."

Esimerkki kertoo, miten suuret kulttuurierot Palestiinassa voi olla kaupunkien välillä, joiden välimatka on linnuntietä 75 kilometriä.

Pohjois-Palestiinassa naispuoliselle turistille myös hitaampi kaduilla vaeltelu ja kahviloissa istuskelu on haasteellista. Leikkipuistoja tai puistoja ei ole – julkista tilaa on ylipäättään vähän. Kadut ja niille levittäytyvät kaupat ovat miesten hallussa. Miesjoukot pysähtelevät, hengailevat, ottavat julkisen tilan itselleen. He ovat kaupanpitäjiä tai istuvat katukahviloissa, joissa pelkät miehet polttavat vesipiippua. Pojat norkoilevat ja auttavat töissä.

Naiset puolestaan ovat julkisessa tilassa lähes poikkeuksetta liikkeessä: menossa yliopistolle tai töihin, tulossa kotoa tai matkalla sinne. Päivisin torit täyttyvät naisista, jotka tekevät ruokaostoksia. Iltaan mennessä he katoavat koteihinsa, ja kaduille jäävät vain miehet. Viime koulutusmatkallamme Betlehemissä pyysin pari kertaa kurssin naisia syömään tuntien jälkeen, mutta ei se käynyt. Heidän piti mennä suoraan kotiin.

MIESPUOLISET SUOMALAISET kouluttajat kävelevät kadulla istuvien ukkojen luokse polttamaan tupakkaa ja ystävystymään. Mihin minä kävelen, kun naisia ei istu missään, ja tuntemattomille miehille juttelu tuntuu täällä epäsovelialta?

Kadulla liikkuessani tunnen olevani kuin vieras laji, jonka täytyy harppoa nopeasti omalle reviirilleen neljän seinän sisään.

Kaupoissa ja ravintoloissa saa olla rauhassa, mutta kadulla katseet ja huudahdukset seuraavat kaikkialle. Suurin osa niistä on tosin ystävällisiä tervehdyksiä ja uteliaita kysymyksiä. Myös miespuoliset turistit saavat niitä osakseen asuinkaupungissamme Nablusissa, jossa ulkomaalaisia on vähän.

Ulkomaalaisuus selittää silti vain osan huomiosta. Kysyin tulkiltamme, minkä hän kokee isoimmaksi ongelmaksi naisen elämässä Palestiinassa. Hän vastasi epäröimättä: ahdistelu.

HÄIRINNÄN PELKO ajaa naiset pois näkyvistä.

Kysyttyäni Ghadir Safadilta, eivätkö naiset käy kahviloissa, hän ihmetteli: kyllä käyvät. Eivät kuitenkaan niissä kadulle avautuvissa vesipiippukahvioissa, vaan suojaisemmissa.

Suojassa ovat myös naisten liikuntapaikat. Nablusin ostoskeskuksen ylimmän kerroksen kaukaisimmasta nurkasta löysin sermin. Sermin takana oli suojakalvolla peitetty lasiovi, ja paikka näytti suljetulta. Oven takana oli kuitenkin verho, jonka takaa avautui kirkkaanvihreäksi maalattu naisten kuntosali – sellainen, kuin Suomessakin. Treenimusiikki pauhasi, ja minä pääsin juoksemaan.

Sukupuolten erottelu on kuitenkin vähentynyt viimeisten viiden vuoden aikana. Kun vielä viime vuosikymmenellä nuoret miehet ja naiset istuivat harvoin samoissa kahviloissa, on se nykyään melko tavallista verraten vapaamielisessä Ramallahissa. Jopa konservatiiviseen Nablusiin [on avattu kahvila](#), jonka pitäjä haluaa saada miehet ja naiset viihtymään samassa tilassa. Kunnianhimoinen tavoite vaatii kuitenkin karkeita toimia: miehiä käännytetään pois ovelta, jotta kahvilan sukupuolijakauma pysyy tasaisena, eivätkä naiset kaikkoo.

Ehkä jonain päivänä portsaria ei tarvita.

Kuva: Anna Tervahartiala

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta

ASIASANAT: [MEDIAKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#), [SUKUPUOLI](#), [TASA-ARVO](#)

Julkaistu: 10.11.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Pesen käteni konfliktilla

Palaan palestiinalaista oliiviöljysaippuaa tiivistyy vuosituhat historiaa ja kosolti miehityksen arkipäivää, kirjoittaa Mediakasvatusta Palestiinassa -hankkeen työntekijä **Heidi Höök**.

Jokaiseen saippuapalaan painetaan valmistajasuvun oma logo.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Yksinkertaisimmillaan se on oliiviöljystä, vedestä ja lipeästä tehty valkoinen kuutio.

Länsirannalla sijaitsevassa Nablusin kaupungissa valmistettuun saippuapalaan tiivistyy kuitenkin paljon enemmän. Se sisältää yli tuhat vuotta Palestiinan historiaa sekä kertomuksen ympäristön ja globalisaation vaikutuksista paikallisille elinkeinoille. Siihen tiivistyy myös paljon Israelin ja Palestiinan välistä konfliktia.

Heidi Höök

- koordinoi Kansanvalistusseuran Mediakasvatusta Palestiinassa -hanketta
- opiskelee arabiaa
- syttyy Lähi-idän lisäksi kansainvälisestä kehityksestä ja journalismista.
- "Nablus on tunnettu myös Lähi-idässä suositusta jälkiruoasta, *knafehsta*. Lämpimän juuston ja oranssin, makean päällisen yhdistelmä muistuttaa leipäjuustoa lakkahillolla. Marraskuun aikana testataan kaikki kaupungin knäfa-paikat!"

OLIIVIÖLJYSAIPPUAN VALMISTAMISELLA perinteisin keinoin on Lähi-idässä pitkä perinne. Palestiinalaisnaisten kerrotaan jo muinoin laittaneen kunkin vuoden oliivisadosta öljyä sivuun saippuan valmistusta varten. Merkittävä teollisuudenala saippuanvalmistuksesta kehittyi Nablusissa, Länsirannan toiseksi suurimmassa kaupungissa.

Jo 900-luvulla Nablusin kuuluisaa oliiviöljysaippuaa kaupattiin ympäri arabimaita. Se levisi Eurooppaankin, ja palestiinalaiset kertovat mielellään, että *Nabulsi soap* oli Englannin kuningattaren **Elisabetin** suosikki 1400-luvulla.

Kaupungin saippuateollisuus oli voimissaan 1800-luvun lopussa, jolloin Nablusin vanhassa kaupungissa toimi yli 40 saippuatehdasta. Ne olivat menestyksekkäiden saippuasukujen omistamia, ja kunkin suvun logo oli painettu kauniisti aseteltuihin saippuakuutioihin.

Nyt vanhoista saippuasuvuista enää muutama valmistaa saippuaa perinteisin menetelmin. Muut tehtaas on tuhottu tai rapistuvat hylättyinä.

Syitä on monia.

Mediakoulutushankkeen työntekijä Heidi Höök matkaa marraskuuksi kouluttajien kanssa pitämään mediatyöpajoja palestiinalaisille.

IHAN KAIKESTA EI VOI SYYTTÄÄ ainoastaan miehitystä.

Saippuateollisuutta koettelivat lukuisat luonnonmullistukset 1900-luvun alussa. Erityisen tuhoisa oli vuoden 1927 maanjäristys, joka romahdutti suuren osan tehtaista.

Saman vuosisadan loppupuolella kaupan kansainvälistymisen myötä suuryritysten brändit, kuten palmolivet ja garnierit, ilmestyivät palestiinalaismarkkinoille. Kun tarjolla oli graafikoiden suunnittelemiin värikkäisiin muovipakkauksiin pakattuja hyväntuoksuisia suihkusaippuoita, paikallinen valkoinen tuoksuton kuutio ei enää käynyt kaupaksi. Jotkin paikalliset yritykset tosin ovat alkaneet tuottaa hajustettuja, yrttiuutteilla varioituja oliiviöljysaippuoita länsimarkkinoille.

Sitten tuli 2000-luku ja sen alussa toinen *intifada*, palestiinalaisten kansannousu Israelin miehitystä vastaan. Moni saippuatehdas tuhoutui Israelin armeijan iskuissa kaupungin historialliseen keskusta. Armeija sulki Nablusista ulos johtavat ja sitä ympäröivät tiet. Ihmiset eivät päässeet suljetusta kaupungista töihin saippuatehtaille tai oliiviviljelmille. Tiesulut hankaloittivat tavarankulkua alihankkijoiden ja toimittajien välillä sekä tavarankulkua. Saippuateollisuus hiipui.

YHÄ NYKYÄÄN ISRAELIN ARMEIJAN asettamat, ennalta arvaamattomat tarkastuspisteet ja tiesulut vaikeuttavat Länsirannan alueen taloutta ja teollisuutta. Viennin kustannusten on arvioitu yli kymmenkertaistuneen. Ennen kaikkea rajoitukset vaikeuttavat ihmisten liikkumista ja elinkeinoja, kuten saippuateollisuutta.

Viime syyskuussa Israelin armeijan tarkastuspisteet sulki tiet kymmeneen kylään Nablusin eteläpuolella ja vaikeuttivat 54 000 palestiinalaisen elämää viikoiksi. Kylät ovat pieniä ja riippuvaisia Nablusista. Töihin, kouluun ja sairaalaan päästäkseen ihmisten on etsittävä vaihtoehtoisia polkuja.

Kuten palestiinalaiset jokapäiväisessä elämässään, Nablusin vuosituhansia vanha saippuaperintö sinnittelee miehityksen aiheuttamien hankaluuksien alla. Jäljellä olevat saippuatehtaat pyrkivät uudistamaan valikoimaansa kuluttajien mieltymysten mukaan ja selättämään viennin hankaluudet. Nablusin oliiviöljysaippuaa – myös sitä perinteistä – voi löytää Länsirannan lisäksi esimerkiksi Jordaniasta.

Kansanvalistusseuran seuraava ja samalla viimeinen mediakoulutus palestiinalaisille alkaa marraskuun alussa Jeninin amerikkalaisessa yliopistossa. Kolmen viikon ajan asumme Nablusissa.

Kun iltaisin hieraisemme käsiämme paikallisella saippualla, voimme vain arvostaa sitä, minkä verran kulttuurihistoriaa ja sinnikkyyttä saippuapalaan tiivistyy.

Kuvat: Heidi Höök; Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [ISRAEL](#), [KONFLIKTI](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 3.11.2016 klo 10:05

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Heidi Höök](#)

Palestiinalaisella sisulla kohti uutta maailmaa

Palestiinalaisurheilijoilta tarvitaan kaksin verroin sisua urheillessaan kansainvälisellä tasolla, kirjoittaa Palestiinassa mediataitoja kouluttanut **Anne Tastula**.

Palestiina edusti Rion olympialaisissa historiansa suurimmalla, kuuden hengen joukkueella.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Olympialaisten jälkeen suomalaisten elämä oli hetken aikaa rutuillaan. Kansakunnan historiallisesti heikoimman menestyksen jälkeen syyllisiä on etsitty lajipäälliköistä olympiakomitean rahoitukseen ja junnuikäisten liian laveaan lajitarjontaan.

Anne Tastula

- on reilu kolmekymppinen viestijä ja toimittaja.
- työskentelee Kansanvalistusseuran Suomi100-hankkeessa projektisuunnittelijana.
- kouluttaa Palestiinassa journalismin etiikkaa.
- "Oma urheilu-ura päättyi siihen, kun kilpatanssiharjoituksissa selvisi, että sitä poikaa pitää ottaa kädestä."

Suomen ensimmäinen joukkue nähtiin olympialaisissa jo ennen itsenäistymistä vuonna 1908, ja siitä eteenpäin olemme edustaneet jokaisissa talvi- ja kesäolympialaisissa. Mitaleja ja menestystä odotetaan tietysti hanakasti joka kerta, eikä vähiten kotirintamalla. Sohvanurkassa pettymys on karvas jokaisesta yliastutusta, lihasrepeämästä, ja ei nyt vaan kulkenut -kommentista.

KUN ASIAA KATSOO toisesta näkökulmasta, me suomalaiset olemme etuoikeutettuja sadan vuoden yhtäjaksoisessa olympiaedustuksessamme.

Rion olympialaisissa nähtiin Palestiinan lyhyen olympiahistorian suurin [joukkue](#). Miehitetyn maan kansalaisia edustivat kaksi uimaria, kaksi juoksijaa, ratsastaja ja judoka. Ensi kertaa Palestiina lähetti edustusjoukkueensa Sydneyn olympialaisiin vuonna 2000.

’Sisun’ käsitettä on sovitettu suomalaiseen ammattiurheiluun kautta aikain. Sillä voisi vähintään yhtä hyvällä syyllä kuvailla urheilijaksi pyrkiviä palestiinalaisia. Heillä on enemmän esteitä matkallaan huipulle – tai edes kisapaikoille – kuin suomalaisilla aitajuoksijoilla keskimäärin.

Kansanvalistusseuran projektisuunnittelija Anne Tastula koulutti Palestiinassa mediaetiikkaa elokuun ajan.

Palestiinalaisalueilla on lähtökohtaisesti esimerkiksi miehittäjämaata Israelia heikommalla harjoitusmahdollisuudella. Palestiinalaiset eivät yleisesti ottaen saa matkustaa ilman lupa-asiakirjoja siirtokuntiin tai Israeliin, ja lisäksi heidän liikkumistaan rajoitetaan Palestiinan sisällä. Rajoitukset vaikeuttavat yhteistä harjoittelua ja kilpailukokemuksen keräämistä.

Ulkomailla harjoittelu tai kilpailu on sitäkin hankalampaa. Länsirannalla asuvien on matkettava lentomatkoja varten Jordaniaan. Israelin kautta palestiinalaisilla ei ole mahdollisuutta lentää mihinkään ilman pitkällistä lupamenettelyä – ja usein siitä huolimatta. Gazan asukkaiden on anottava Israelilta matkustuslupaa ensin Länsirannalle, mistä matka voi jatkua Jordaniaan.

Ennen kisoja suurimmat odotukset Palestiinan urheilijoista kohdistuivat vapaauimari **Miri Al-Atrashiin**. Hän on arvokisoihin valmistautuessaan harjoitellut 25-metrisessä, eli puolet kisa-allasta lyhyemmässä altaassa.

Vaikka palestiinalaisalueilla on olympiamitat täyttäviä altaita, [palestiinalaiset eivät saa niissä harjoitella](#). Eräs paikallispoliitikko jopa [epäsi](#) uima-altaiden käytön arabeilta ”hygieniasyistä”.

Haasteista huolimatta Al-Atrash onnistui rikkomaan oman ennätyksensä Riossa, mutta sijoittui vasta sijalle 62.

OLYMPIALAISTEN ARVOISSA korostuvat kilpailuhengen lisäksi reiluus ja toveruus.

Mahtoiko olla ihan kisojen hengen mukaista, että [Israel epäsi viime hetkellä Palestiinan olympiajoukkueen johtajalta](#) poistumisoikeuden Gazasta ja näin esti hänen osallistumisensa Rion kisoihin joukkueensa kanssa? Palestiinan joukkueen välineetkin juutuivat Israelin turvatarkastuksiin, ja uudet oli hankittava paikan päältä Brasiliasta.

Palestiinalaisille kisamenestystä tärkeämpää on olla paikalla. He haluavat näyttää maailmalle, että pienellä kansalla löytyy sisua jatkaa elämäänsä miehityksestä huolimatta.

– Onnistunut suoritus kertoo maailmalle palestiinalaisten tarinaa ja ongelmista, joita he kohtaavat, Miri Al-Atrash sanoi [Kanadan kansallisen median haastattelussa](#).

Samaa viestiä toistivat elokuussa Betlehemissä tapaamani paikalliset penkkiurheilijat. He kertoivat seuraavansa olympialaisia mielenkiinnolla, vaikka oman joukkueen edustus onkin pikkuruinen.

Eräskin kauppias kertoi, ettei edes unelmoi Palestiinan lipun nousemisesta salkoon mitalisijan merkinä. Tärkeämpänä hän pitää sitä, että saa nähdä maansa lipun urheilijoiden rinnassa, kun he edustavat Palestiinaa muiden, yleisesti tunnustettujen maiden rinnalla.

Kuten Al-Altrashin valmentaja [totesi](#) samaisessa haastattelussa.

– Läsäolomme kansainvälisissä tapahtumissa osoittaa vahvaa tahtoamme ja määrätietoisuuttamme.

Eikö tämä kuulosta aika sisukkaalta?

Kuvat: Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [ISRAEL](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [OLYMPIALAISET](#), [PALESTIINA](#), [SISU](#), [URHEILU](#)

Julkaistu: 1.9.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Anne Tastula](#)

Mistä palestiinalaistoimittaja saa kirjoittaa?

Palestiinassa sananvapautta rajaavat monenlaiset sosiaaliset tabut – eikä omaa hallintoa sovi arvostella, kirjoittaa mediakasvatushankkeessa työskentelevä **Heidi Höök**.

Palestiinassa esimerkiksi perheväkivallasta tai seksuaalivähemmistöistä kirjoittaminen voi vaarantaa sosiaaliset suhteet - tai olla jopa vaarallista, hanketyöntekijä Heidi Höök kirjoittaa.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

– Palestiinassa on vapaa lehdistö. Jos olet samaa mieltä väitteestä, mene janan vasempaan päähän, Kansanvalistusseuran projektisuunnittelija **Anne Tastula** sanoo.

Viitisentoista palestiinalaista toimittajaa siirtyy lattialle kuvitellun janan oikeaan päähän, sinne, missä ollaan väitteestä eri mieltä.

On ensimmäinen työpäiväni **Mediakasvatuksella kansalaistaitoja Palestiinassa** -hankkeessa. Olemme Betlehemin yliopistolla, jossa aloitamme mediaetiikkaan keskittyvän koulutusviikon keskustelulla sananvapaudesta.

LEHDISTÖNVAPAUTTA VUOSITTAIN MITTAAVASSA Press Freedom Indexissä Palestiina sijoittui tänä vuonna sijalle **132**, kun mukana oli 180 maata. Suomi on koreillut ykkössijalla yhtäjaksoisesti vuodesta 2010 lähtien.

Etukäteen ajattelin palestiinalaiskollegojeni olevan rohkeita ja sanavalmiita, pesunkestäviä journalisteja. He todistavat arjessaan epäoikeudenmukaisuutta ja väkivaltaa ja raportoivat näistä päivittäin.

He työskentelevät Israelin, Länsirannalla toimivan palestiinalaishallinnon Fatah-puolueen ja Gazan kaistaa hallitsevan islamistisen Hamas-puolueen puristuksissa. Palestiinalaismedia on yleensä kallellaan jommankumman pääpuolueen suuntaan. Puolueiden välinen kiristynyt kilpailu pahentaa tilannetta ja pitää toimittajat varpaillaan.

Teoriassa sana on vapaa: jokainen journalisti voi sanoa, mitä haluaa. On vain eletävä seurausten kanssa.

Sekä Israelin että Palestiinan vankiloissa istuu kymmeniä toimittajia.

ENITEN TOIMITTAJAN SANANVAPAUTTA rajoittaa kuitenkin itsesensuuri. Tabuaiheita riittää, ja kurssilaiset luettelevat niitä sujuvasti: korruptio, presidentin tai uskonnon loukkaaminen, homoseksuaalisuus, seksuaalioikeudet, kunniamurhat, inesti, kotiväkivalta, naisten oikeudet.

Tabuihin pureutuminen vaatii Palestiinassa erityisen huolellista harkintaa. Punninnan alla on oma ja perheen kunnia mutta myös fyysinen turvallisuus.

Perinteisiin arvoihin kajoaminen voi vaikuttaa pitkälle toimittajan tulevaisuuteen. Miten potentiaalinen aviopuoliso tai työnantaja suhtautuu kantaaottaviin artikkeleihin? Hylkääkö perhe?

Palestiinalaislehdet vaikenevatkin esimerkiksi naisiin kohdistuvasta perheväkivallasta.

– Mitä hyötyä siitä olisi? Jos nainen rohkenisikin tuoda asian julki, pahimmillaan naisen isä tappaa tyttärensä, koska tämä on häpäissyt miehensä, eräs kurssilainen kärkehtää.

– Sitä paitsi ympärillä on vielä suurempaa väkivaltaa, kuten konfliktiin liittyvät tapot ja pahoinpitelyt, joista raportoida, lisää toinen.

JÄLKIMMÄINEN LAUSAHDUS KUVAA HYVIN, kuinka Israelin miehitys hallitsee Palestiinan uutisointia.

Palestiinalaisjournalistin identiteetti linkittyy tiiviisti konfliktiin. On tärkeää nostaa jatkuvasti esiin suurinta epäkohtaa: miehitystä. Juttu sotilaiden tai siirtokuntalaisten teoista menee helposti läpi palestiinalaismediassa.

Kurssilla paikannamme myös konfliktiuutisointia koskevan tabuaiheen: Israelin juutalaisia ei ole sopivaa esittää muussa kuin miehittäjävaltion edustajan roolissa. Kun osallistujia pyydetään tuomaan näytille kuvia israelilaisista, katsomme pian brutaalia kuvavirtaa tilanteista, joissa israelilaisotilas retuuttaa eri ikäisiä palestiinalaisia.

– Jos kirjoittaa Israelin yhteiskunnan monipuolisuudesta, saa maanpetturin leiman, toteaa eräs kurssilla kouluttautuva palestiinalaistoimittaja.

Samaan aikaan palestiinalaisjournalistit ovat kuitenkin huolissaan, minkälainen kuva Suomessa on palestiinalaisista. Näyttääkö Suomen media lainkaan kulttuuria vai pelkästään konfliktia?

On totta, että muut yhteiskuntaelämän osat eivät saa jäädä unohduksiin.

Mutta palestiinalaistoimittajien tulee aloittaa niiden käsittely itse.

Teksti: Heidi Höök; Kuva: Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: ISRAEL, JOURNALISMI, KEHITYSYHTEISTYÖ, MEDIAKASVATUS, MEDIASIVISTYS, MIEHITYS, NAISEN ASEMA, NAISTEN OIKEUDET, PALESTIINA, TABU, YHTEISÖ
Julkaistu: 25.8.2016 klo 10:00

Google ”unohti” Palestiinan

Länsirannalla on turha haaveilla Googlen karttapalvelusta – paitsi jos satut asumaan siirtokunnassa, kirjoittaa Palestiina-hankkeen koordinaattori **Karoliina Knuuti**.

GoogleMaps -sovelluksella Palestiinan kohdalla näkyy katkoviivoin Israelista erotettua joutomaata.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Helsingin Sanomat uutisoi tasan viikko sitten mielenkiintoisesta ilmiöstä: Palestiina ei näy Google Maps -karttapalvelussa.

Karoliina Knuuti

- on 29-vuotias Kansanvalistusseuran Palestiina-hankkeen koordinaattori
- asuu Helsingissä ja viettää osan vuodesta Länsirannalla
- toimii Palestiinassa vapaaehtoisista toimittajista koostuvan kouluttajaryhmän esimiehenä.

Uutinen kommentoi [#BoycottGoogle](#) ja [#PalestineIsHere](#) -tunnusten alla vellonutta [somekohua](#), jossa palestiinalaisten toimittajien foorumi syytti Googlea Palestiinan valtion poistamisesta kartoistaan. Merkinnän ”palauttamiseksi” koottu vetoamus on kerännyt jo 330 000 allekirjoitusta.

– Häpeä Google! Kuinka kehtaat tukea Israelia ja poistaa Palestiinan kartoista! eräs Twitter-kommentaattori tiivisti.

ON TOTTA, ETTÄ GOOGLLEN KARTASSA näkyy vain valtio nimeltä Israel, jossa Länsirannan ja Gazan alueet on merkitty katkoviivalla kiistanalaiseksi alueeksi. Katkoviivaa on Googlen käytössä muuallakin: esimerkiksi Krimin niemimaan kohdalla katkoviiva tarkoittaa miehitettyä aluetta.

Mutta muuten Twitter- ja uutisilmiö oli ankka: Palestiinaa ei ole koskaan ennenkään näkynyt Googlen kartoissa.

Itse asiassa moni Palestiinan-kävijä allekirjoittaisi seuraavan väitteen: koko maailman suosituin karttasovellus on täysin hyödytön tässä neljän ja puolen miljoonan asukkaan maassa. Mitään Palestiinan osia ei ole kartoitettu kunnolla.

KVS:n mediakoordinaattori Karoliina Knuuti luotsaa Palestiinassa mediakoulutushanketta. Tällä hetkellä vapaaehtoisista media-alan ammattilaisista koostuva ryhmä kouluttaa Betlehemissä.

Tilanne ei vaikeuta vain Palestiinassa asuvien liikkumista, vaan esimerkiksi Betlehem ja Jeriko ovat suosittuja turistikohteita. Tai ainakin ne olisivat, jos niissä suunnistaminen ei olisi vaikeaa paikallisellekin.

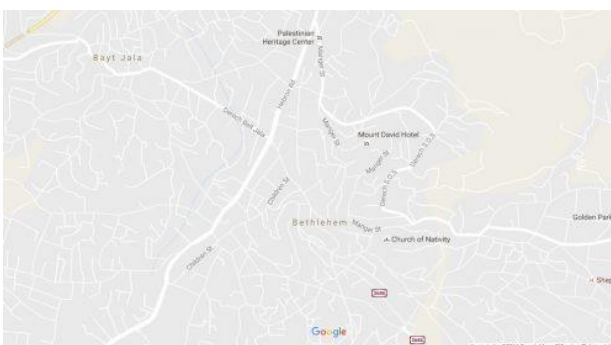
– Googlen karttasovelluksessa koko Palestiina on käytännössä tyhjä. On täysin mahdotonta paikantaa tarkoin vaikkapa kotitalosi sijaintia, jos asut Länsirannalla tai Gazassa. Mutta se on helppoa, mikäli asut Israelin siirtokunnassa miehitettyillä palestiinalaisalueilla, Betlehemissä turistioppaana toimiva palestiinalainen **Salah Abu Laban** valottaa.

Palestiinan puolella ihmiset suunnistava tunnettujen rakennusten, hotellien tai maamerkkien mukaan. Jos alueella liikkuu ensimmäistä kertaa, on vaikeuksissa. Kuten mediakoulutushankkeen vapaaehtoinen **Joonas Aitonurmi kirjoitti** viikko sitten: suuret tienviitat ohjaavat ennen muuta siirtokuntiin.

Samoin tekee Google.

– Itse käytän työssäni mieluummin muita sovelluksia. Olen yrittänyt useita kertoja paikantaa itseni, hostellini ja opastetun kierrokseni kohtaamispaikan Google Mapsilla, mutta sovellus ohjasi minut aina paikkaan Israelissa”, Abu Laban sanoo.

GOOGLE KOMMENTOI KOHUA nopeasti. Yhtiö puolustautui muun muassa sillä, että nimeä ei ole poistettu, sillä sitä ei ole ollut yhtiön virallisenkaan kannan mukaan kartoissa koskaan. Yhtiö kuitenkin lisäsi, että alueiden nimeämistä tullaan muutoin korjaamaan.

Betlehemissä Google Maps on käytännössä turha sovellus. Se näyttää lähinnä joutomaata ja kippuraisia polkuja.

Palestiina on myös tosiasiallisesti miehitetty alue, eikä esimerkiksi Suomi ole tunnustanut sitä itsenäiseksi valtioksi. Sen on tunnustanut kuitenkin suurin osa maailman maista ja se on saanut **YK:n tarkkailijavaltion aseman** vuonna 2012.

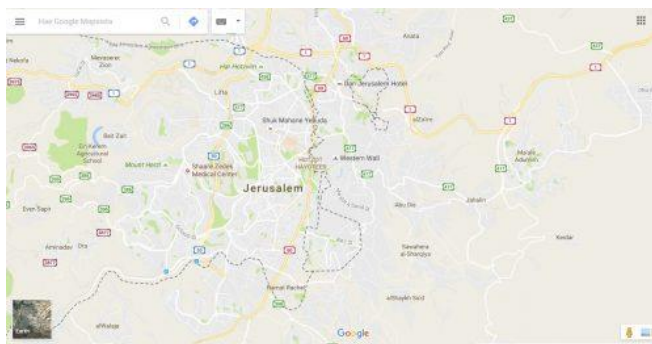
Jos Google nimeäisi karttapalveluunsa Palestiinan valtiona, se asettuisi ottamaan kantaa alueen politiikkaan. Googllella varmasti tiedetään, että sen kaltaisen monikansallisen yrityksen kannattaa yrittää pysytellä erossa tällaisista kuumista aiheista.

Tähän asti yhtiö olikin selvinnyt kuivin jaloin, sillä ilmeisen monia ei ollut kiinnostanut tutkia alueen karttaa. Tarvittiin uutisankka, joka herätti ihmiset zoomailemaan karttasovelluksellaan Länsirannan ja Gazan kukkuloille.

Ja milläpä olisit aiemmin zoomaillutkaan, kun Israel laillisti 3G-verkkojen rakentamisenkin Palestiinalaisalueille vasta viime vuoden marraskuussa ja niitä odotellaan edelleen.

Mutta eikös sekin ole jonkin sortin kannanotto, että yhtiö on muistanut kartoittaa huomattavan tarkkaan Israelin Länsirannalle rakentamat siirtokunnat, jotka kansainvälinen yhteisö on tuominut laittomiksi ja Geneven sopimusten vastaisiksi?

– Ihmiset, jotka yrittävät alkaa käyttää Googlen karttoja Betlehemissä tai muualla Palestiinassa, alkavat ajatella, että Google on israelilainen yritys, Abu Saleh sanoo.

Siirtokunnat ja Israelin puolelle jäävät kartan alueet erottuvat selvästi palestiinalaisista Google Maps -sovelluksessa.

Ei ihme, että monet eivät hahmota Palestiinaa valtioksi, kun maailman suurimman karttapalvelun mukaan maasto on pelkästään kärrypolkuja ja joutomaata.

Hyvä Googlen edustaja: samalla, kun korjaat lupaamasi nimiasiaa, lähetäpä auto myös kentälle kuvaamaan. Saatat huomata, että täällä päin on oikein toimiva ja monipuolinen rakennus- ja tieverkosto, johon kuuluu kouluja ja yliopistoja. Täällä asuu myös paljon ihmisiä, jotka surffailevat netissä.

Suurin osa maailman ihmisistä pitäisi karttapalvelua pelkästään parempana.

Kuvat: Anna Tervahartiala, Google Maps

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [GOOGLE](#), [HANKE](#), [MEDIA](#), [MEDIKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 18.8.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Karoliina Knuuti](#)

Avoimeen tilaan!

Palestiinalaisalueilla elämää rajaavat joka puolelta miehityksen muurit ja piikkilanka-aidat, kirjoittaa mediakouluttaja **Joonas Aitonurmi**.

Jos Israelin puolella asuva päättää ummistaa silmänsä, muurin olemassaolon voi unohtaa, kirjoittaa Joonas Aitonurmi.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Betlehemiläisessä luokassa kaksi opiskelijaa aloittaa aamunsa puhisevalla väittelyllä miehityksen seurauksista. Miehet kiistelevät siitä, ovatko kaikki Palestiinan ongelmat Israelin miehityksen syytä. Heräilevässä luokassa muutama ottaa kantaa, moni komppaa, ja joitakin heti aamusta käynnistyneen keskustelun kiivaus hymyilyttää.

Joonas Aitonurmi

- on 23-vuotias yleisen valtio-opin ja politiikan tutkimuksen maisteriopiskelija Helsingistä.
- opettaa Palestiinassa sosiaalista mediaa
- "Hienoin kokemukseni Palestiinassa oli vaellus Jordanian laaksossa. Vaelsin 25 kilometria karussa ja kauniissa luonnossa."

Palestiinassa miehitys näkyy, kuuluu ja tuntuu jokaisen elämässä. Kyse ei ole vain tilojen, vaan myös elämän ja arjen haltuun ottamisesta.

ARABIAN KIELEN SANA 'MARHABAN' on suomen kielen 'morjens'. Suoraan suomennettuna se tarkoittaa 'avoimeen tilaan', ja se on vanhaa beduiinisanastoa. Israelin ja Palestiinan alueilla on silmäkantamattomiin avaraa aavikkoa, mutta kaupungeissa ja kylissä eletään erillään ja eristettyinä.

Miehityksen konkreettisin artefakti on bruttaalin ruma muuri, jota rakennetaan halkomaan seutuja ja kaupunkeja näennäisen mielivaltaisesti. Todellisuudessa muuri rajaa alueita suunnitellun järjestelmällisesti: katuja, viiniviljelmiä, vesialueita ja teitä reunustavien betoniseinien tai piikkilanka-aitojen on tarkoitus erottaa palestiinalaiset israelilaisista.

Kun kontrolloidaan moottoriteitä tai oliivipuita, hallitaan maatilkun lisäksi liikkumista ja työntekoa.

KÄVIN ELOKUUN ALUSSA kansalaisjärjestö *Breaking the Silencen* kierroksella Hebronin siirtokunta-alueilla Kiryat Arbassa ja historiallisessa keskustassa. Kierrosta opasti entinen Israelin armeijan sotilas, ja hän kertoi kokemuksistaan miehityksillä alueilla. Vaikka hän oli varttunut Jerusalemissa aivan kivenheiton päässä palestiinalaisalueista, ei hän ennen armeijakomennustaan Hebroniin ollut koskaan jutellut palestiinalaisen kanssa.

Kun matkustaa kaupungista toiseen, huomaa itsekin kuinka pitkiksi henkiset etäisyydet ihmisten välillä ovat kasvaneet.

Jerusalemissa koitin löytää reittiä bussiasemalle, josta lähtevät bussit Betlehemiin tai muualle Palestiinaan. Yhden taksikuskin kaveria lukuun ottamatta paikalliset eivät osanneet tai halunneet kertoa, mistä nämä bussit lähtevät. Tämä tuntuu hurjalta, sillä Betlehemin kaupunki on suosittu turistikohde ja ikoninen historiallinen paikka, eikä sinne ole matkaakaan Jerusalemistakin kuin alle kymmenen kilometriä, noin puolen tunnin ajomatka. Tai tunnin tai kahden, tarkastuspisteiden vireydestä riippuen.

Sen sijaan minulta osattiin kysyä, haluammeko kulkea vihreillä vai valkoisilla busseilla. Vihreät ovat israelilaisten linjoja ja valkoiset palestiinalaisten. Tien päällä huomaa, kuinka opasteet vievät vihreät linjat israelilaiskaupungista ja siirtokunnasta toiseen, mutta palestiinalaiskaupunkien nimiä ei lue kylteissä ennen palestiinalaisalueille pääsyä.

KANSAINVÄLINEN YHTEISÖ on tuominnut Israelin rakentamat siirtokunnat kansainvälisen lain vastaisiksi. Silti todellisuudessa miehitettyjen palestiinalaisalueiden maat ja tiet ovat nyt Israelin armeijan hallinnassa.

Länsirannalla erottelu ei lopu bussilinjoin. Alueella asuvia siirtokuntalaisia koskee Israelin siviililainsäädäntö ja palestiinalaisia sotilainsäädäntö. Tästä syystä rikoksista, kuten kivien heittäystä, langetetut tuomiot ovat erilaisia riippuen siitä, kumman maan puolelle henkilö on syntynyt. Armeija ei saa puuttua siirtokunnissa asuvien siviilien tekemisiin, ja siviilipoliisi kääntää usein katseensa pois.

HALLITSEMALLA AIKAA JA TILAA, miehitys vaikeuttaa palestiinalaisten elämän järjestämistä kaikilla sen osa-alueilla. Kuten palestiinalainen ystäväni totesi, miehitys pysyy alituisen mielessä. Millaista on arki, jos takaraivossa jäytää jatkuvasti paha olo?

Rajat eivät ole aina vain aitoja tai muureja. Ne ovat myös sanoja, käytänteitä ja tekoja, jotka muokkaavat maailmaa ja ajattelua. Aavikon avointa tilaa olisi paljon helpompi täyttää hymyillä ja ystävillä kuin muureilla.

Rakentamisen voi aloittaa sanomalla *marhaban*.

Teksti: Joonas Aitonurmi

Kuva: Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [ARABIT](#), [ERiarvoisuus](#), [Ihmisoikeudet](#), [ISRAEL](#), [Matkustus](#), [Mediakasvatus](#), [Mediakoulutus](#), [Miehitys](#), [Palestiina](#)

Julkaistu: 11.8.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Ensimmäinen koulupäivä on aina eka kerta

Mediakouluttaja **Elisa Kannasto** toivottaa Palestiinasta käsin kaikille suomalaisille opettajille ja oppilaille hyvää lukukauden alkua.

Suomen kielen ja viestinnän opettaja Elisa Kannasto opettaa parhaillaan Betlehemissä vaikuttamisviestintää.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

TYTTÖ ISTUU SATULAAN ja polkaisee pyörän liikkeelle haparoiden. Isä vaatii hymyilemään kameralle. Edellisenä viikonloppuna huolella valittu uusi koulureppu ei pysy paikoillaan selässä vaan keikkuu tyhjänä puolelta toiselle. Sen toistaiseksi ainoa sisältö, samana viikonloppuna ostettu penaaali, ei riitä pitämään reppua paikoillaan tytön selässä. Eletään 1990-luvun elokuuta suomalaisessa maalaismaisemassa. Tytön ensimmäinen koulupäivä on alkamassa.

Elisa Kannasto

- on kolmikymppinen suomen kielen ja viestinnän opettaja Seinäjoen Ammattikorkeakoulussa
- opettaa mediakoulutushankkeessa vaikuttamisviestintää ja sosiaalisen median markkinointia.
- ”Palestiinassa opettamisessa inspiroi opiskelijoiden aito halu oppia. Opin itsekin lisää opiskelijoiden kommentteista ja kysymyksistä. He ovat avoimia uusille ideoille ja osoittavat kiinnostusta aiheisiimme”.

Vuosia myöhemmin naiseksi kasvanut tyttö on Betlehemissä, miehitetyllä Länsirannalla, ja on ensimmäinen kurssipäivä. Repussa painaa penaaalin sijaan kannettava tietokone. Valkoiset kivimuurit hohtavat ja silmiä on vaikea pitää auki häikäisevässä auringossa. Luokassa huutava ilmastointi kuuluu tehokkaammin kuin tuntuu.

Kurssipäivä on ensimmäinen myös opiskelijoille. Palestiinalaiset yliopisto-opiskelijat saapuvat ulkomaisen opettajan kurssille vähän jännittyneinä hymyillen ja tervehtivät kohteliaasti. Osalla on mukanaan kännykkä ja käsilaukku. Toisilla on muistiinpanovälineet, joilla jokaisen otsikon voi korostaa eri värillä ja tärkeät asiat merkitä erilaisilla post it -lapuilla.

Suomalainen akateeminen vartti on Palestiinassa lähemmäs tunti. Ovi avautuu tasaisin välein yhdeksästä kymmeneen, vaikka kurssin aloitus aika on merkitty selvästi 9.00.

ELOKU EI TUO mukanaan ensimmäisiä koulupäiviä vain Palestiinassa. Suomessa tuhannet tytöt ja pojat polkaisevat pyöränsä ensimmäiselle koulumatkalleen. Lisäksi suuri joukko kouluttajia ja opettajia aloittaa työt kesän jälkeen. Vaikka jotkut jatkavat hyväksi havaittujen opetusmenetelmien tai tuttuun ryhmien kanssa, on kyseessä silti jollain lailla ensimmäinen kerta.

Ensimmäiseen koulupäivään liittyy paljon tunteita ja muita erityispiirteitä, jotka kouluttajan on huomioitava. Ei oikeastaan ole väliä, onko kyse lyhyestä koulutuksesta vai vuodesta peruskoulussa. Ensimmäinen päivä, etenkin sen ensimmäiset hetket, ovat aina erityiset sekä opettajalle että opiskelijalle.

Kouluttajan luoma ensivaikutelma vaikuttaa ratkaisevasti oppimiseen – ja siinä on kyse ihmisten kohtaamisesta. Upeat pedagogiset suunnitelmat voi unohtaa, mikäli ei onnistu löytämään uuden ryhmän tapaa toimia ja motivoitua. Keskustelevaksi suunniteltu opetus epäonnistuu, jos opiskelijat piiloutuvat kännykän taakse. Tämä on ilmiö, johon törmään suomalaisena korkeakouluopettajana lähes jokaisella kurssillani.

Kouluttajan persoona vaikuttaa myös siihen, syntykö luokassa motivoiva oppimisympäristö. Toisaalta koulutukseen osallistuvien ryhmäytyminen vaikuttaa suoraan toimivaan vuorovaikutukseen, joka on oppimisen perusta: miten kouluttajaa tulkitaan, miten muiden mielipiteet otetaan vastaan ja miten omat ajatukset tuodaan keskusteluun.

Ryhmän toiveiden kuuntelu ja niiden yhdistäminen opetukseen on osa jatkuvasti kehittyvää ammattitaitoa. Kaikki eivät opi samalla tavalla eikä kaikilla ole samoja ennakkotietoja. Aiemmin suunniteltua on oltava valmis muokkaamaan osallistujien mukaan niin Suomessa kuin Palestiinassakin.

Siksi, vaikka kurssikokonaisuuden olisi opettanut monesti, on uusi ryhmä kouluttajalle aina eka kerta.

Palestiinassa kouluttaja pääsee vähemmällä ihmisten rohkaisussa, mutta on jatkuvasti tiiviisti kiinni roolissaan keskustelun ohjaajana. Opiskelijat esittävät myös tiukkoja kysymyksiä, joihin ei aina ole yksiselitteisiä vastauksia. Kun opettaja tanssahtelee harmaalla alueella, hän oppii myös opiskelijoiltaan jatkuvasti enemmän kuin yksinpuheluna luennoidessa.

Toivotan suomalaisille opiskelijoille palestiinalaista rohkeutta kysyä, tarttua asioihin ja osallistua keskusteluihin luennoilla. Kaikille kollegoille toivon arvokkaita ensikohtauksia opetusryhmien kanssa ja hyvää opetusvuotta!

Teksti: Elisa Kannasto

Kuva: Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [KULTTURIEN](#)

[KOHTAAMINEN](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [OPETTAJUUS](#), [OPETUS](#), [OPETUSSUUNNITELMA](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 4.8.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Ääniä Lähi-idän arjesta

Mediakouluttaja **Anne Tastula** haluaa auttaa palestiinalaisia toimittajia löytämään tapoja käyttää ääntään paremmin, tehokkaammin ja journalismin etiikkaa noudattaen.

KVS:n projektisuunnittelija Anne Tastula kouluttaa Palestiinassa mediaetiikka elokuun ajan.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

ISTUN JUNASSA ja yritän tehdä töitä. Viereeni istahtaa arabiaa puhuva mamma nyssyköineen, vaikka muitakin penkkejä olisi samassa vaunussa ollut vapaana. Parkanossa hän soittaa puhelun, jossa ilmeisesti kysellään kuulumisia sukulaiselta, jos toiseltakin. Tampereen kohdalla puhelu on edennyt vaiheeseen, jossa hän on jo kovin äänekkäästi eri mieltä miniähdokkaasta, illan menusta tai lottorivin numeroista. Näin arvelisin, itsehän en arabiaa puhu.

Anne Tastula

- on reilu kolmekymppinen viestijä ja toimittaja
- työskentelee Kansanvalistusseuran Suomi100-hankkeessa projektisuunnittelijana
- kouluttaa Palestiinassa journalismin etiikkaa.
- "Haluan oppia näkemään asioita eri kannoilta ja saada ihmiset kyseenalaistamaan omat näkemyksensä."

Äänekkäästi, muista matkustajista piittaamatta, hän kailottaa miten asiat olisi oikeasti pitänyt hoitaa. Sopusadaan vihdoin aikaan Riihimäellä. Silloin mammaa jo naurattaa niin, että muovipussit eivät tahdo pysyä sylissä vaan valahtelevat käytävälle tai minun käsivarsilleni pideltäväksi.

Ärsyttää valtavasti, että ihminen ei julkisessa tilassa kunnioita muiden rauhaa ja ole hiljaa, niin kuin pitää.

Samaan aikaan oma supisuomalainen reaktioni naurattaa, sillä kahden päivän päästä matkustan kolmeksi viikoksi Betlehemiin kouluttamaan paikallisia viestijöitä mediataidoissa. Olen pian itse keskellä aivan toisenlaista kulttuuria, jossa ei varmasti puhuta kuiskaten eikä mulkoilla julkisessa kulkuvälineessä lähelle istuvia ihmisiä.

KYLLÄ MAAILMAAN ÄÄNTÄ MAHTUU, sanotaan. Hankkeemme tarkoituksena on auttaa palestiinalaisia toimittajia löytämään tapoja käyttää ääntään paremmin, tehokkaammin ja journalismin etiikkaa noudattaen.

Matka vaatii aika lailla valmisteluja, sillä en ollut aiemmin perehtynyt sen syvemmin alueen tilanteeseen. Nyt ennen matkaa tahdon ymmärtää, millaiseen ympäristöön olen menossa ja miten siellä asuvat ihmiset näkevät maailman ja oman tilanteensa. Opiskelen Israelin ja Palestiinan historiaa, konfliktia ja nykytilannetta. Perehdyn molempien osapuolten uutisointiin ja pyrin etsimään puolueetonta tietoa uutisoiduista tapahtumista.

Minkään kansakunnan historian ja yhteiskunnallisen tilanteen haltuunotto parissa viikossa ei ole helppo tapaus, saati sitten Palestiinan, jossa konflikti on jatkunut vuosikymmeniä. Näkökulmia konfliktin selvittämiseen ja ymmärtämiseen löytyy varmasti sanomalehdellisen verran.

VAIKKA KUINKA LUEN ja opiskelen Palestiinasta, en osaa edes kuvitella, millaista tavallinen arkielämä sorron alla on. Kolmen viikon kuluttua ymmärrän toivoakseni enemmän konfliktia, mutta olen myös saanut nähdä ja kuulla tarinoita tavallisesta arjesta kaiken keskellä.

Suunnitelmissa on paikallisiin tutustumista patikoinnin, kiipeilyn ja skeittauksen lomassa. Haluan tietää mitä musiikkia paikalliset nuoret kuuntelevat, miten he viettävät vapaa-aikaansa, mitä he tietävät Euroopasta tai Suomesta ja mistä he uutisensa lukevat.

Näistä meille ihan tavallisista asioista lähdén etsimään sitä jotain, mikä auttaa palestiinalaisnuoria pysymään kiinni arjessa ja tuo heille iloa ja merkitystä elämään.

Toivon, että matkalla onnistun kuulemaan Palestiinan äänen, ja saan sitä myös kuuluviin muille.

Kuva: Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa vuoden loppuun saakka.

ASIASANAT: [ISRAEL](#), [KULTTURIEN KOHTAAMINEN](#), [LÄHI-ITÄ](#), [MEDIA GUIDE](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 28.7.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Anne Tastula](#)

Kyllästyivätkö palestiinalaiset korruptioon?

Hamas voitti opiskelijavaalit Birzeitin yliopistolla. Seuraako perästä islamistinen vallankumous, kysyy mediakoulutushankkeen koordinaattori **Karoliina Knuuti**.

Länsirannan valtapuoluetta Fatahia tukeva marttyyri Yasser Arafat -liitto hävisi Birzeitin opiskelijavaalit vihreistä lipuista tunnetulle Hamasille jo toista vuotta peräkkäin. Euroopan unioni on luokitellut Hamasin terroristijärjestöksi.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Viime viikolla Birzeitin yliopistolla Länsirannalla järjestettiin opiskelijavaalit, joiden tulos ylitti kansainvälisen uutiskynnyksen.

Karoliina Knuuti

- on 28-vuotias Kansanvalistusseuran Palestiina-hankkeen koordinaattori,
- asuu Helsingissä ja viettää osan vuodesta Länsirannalla,
- toimii Palestiinassa vapaaehtoisryhmän esimiehenä.
- "Oli hienoa seurata vaaleja paikan päällä. Ihmiset tunnustavat väriä rohkeasti ja ovat aina valmiita puolustamaan kantojaan. Lisäksi vaalikoristelussa, kuten monessa muussakin maan juhlassa, *more is more*".

Jaossa oli 51 paikkaa, joista islamistiseen Hamasiin sidoksissa oleva Wafaa-vaaliliitto voitti lähes puolet, 25. Määrä teki siitä selkeän vaalivoittajan jo toista vuotta peräkkäin. Maata johtavaa Fatah-puoluetta tukeva lista sai paikoista 21. Loput paikat menivät sosialistiselle Palestiinan vapautuksen kansanrintamalle (PFLP). Pienimmät puolet jäivät ilman paikkoja.

Israelin miehittämässä Palestiinassa mitkä hyvänsä vaalit ovat harvinaisuus. Opiskelijavaaleja seurataan mielenkiinnolla myös ulkomailla, sillä tuloksen katsotaan kuvaavan koko Palestiinan mielialoja.

Edellisistä parlamenttivaaleista on kymmenen vuotta. Silloin Hamas voitti kirkkaalla enemmistöllä, ja pääministeriksi nousi **Ismail Haniya**. Kansainvälisen paineen ja sanktioiden sekä sisäisten ristiriitojen vuoksi Hamasin edustajat joutuivat kuitenkin pian luopumaan paikoistaan Länsirannalla, ja Haniya siirtyi johtamaan Gazaa.

Pinnan alla siis kuhisee, eikä se ole uutta. Kuhina selittää ehkä osaltaan korkeaa vaaliaktiivisuutta: äänestysprosentti oli tänä vuonna 76. Vertailun vuoksi viime vuonna Suomen ylioppilaskuntien liiton (SYL) vaaleissa äänesti oikeutetuista 29 prosenttia.

Karoliina Knuuti luotsaa Palestiinassa mediakoulutushanketta. Hän palasi juuri Suomeen kahden kuukauden työmatkan jälkeen.

VAALIEN TULOS jäi mietityttämään.

Birzeitin yliopisto tunnetaan vapaamielisyydestään. Se on tietynlainen sekulaarin demokratian airut, jossa myös opiskelijat saavat olla omia itsejään riippumatta uskonnosta, sukupuolesta ja poliittisista mielipiteistään. Birzeitin kampus on melkein kuin mikä tahansa suomalainen opiskelijakampus.

Islamistinen Hamas taas on konservatiivinen sukupuolikysymyksissä ja fundamentalistinen uskonnontulkintoissaan. Lisäksi esimerkiksi Euroopan unioni ja Yhdysvallat luokittelevat sen terroristijärjestöksi.

Toivovatko palestiinalaiset siis islamistista vallankumousta?

Eivät nyt aivan niinkään. Suomessa unohtuu usein, että islamistisia liikkeitä kannatetaan usein arkisista syistä.

SUURIN SELITTÄJÄ on Palestiinan itsehallinnon valtapuolueen Fatahin vähäinen suosio.

Presidentti **Mahmoud Abbas**, 81, on hallinnut maata autoritaarisin ottein vuodesta 2005. Vaikka virallisesti ja julkisesti häntä onkin yhä [vaikea arvostella](#), käytäväpuheissa kuulee usein keskustelijan odottelevan henkeään pidätellen, että Abbas joko eroaisi tai poistuisi luonnollista tietä. Ja erityisen kärkeästi presidenttiä kritisoivat juuri nuoret ja opiskelijat.

Vuosien varrella Fatah on ryvettynyt korruptioskandaaleissa, ja sitä syytetään huono-osaisten unohtamisesta. Esimerkiksi työttömyysprosentti on Palestiinassa [reilut 25](#), ja nuorten luku on huomattavasti tätäkin korkeampi, [lähes 42](#) prosenttia. Kriitikot katsovat, että Fatah ei tee juuri mitään asialle.

Verorahoille ei kriitikkojen mukaan näy katetta, eikä tilastoja niiden käytöstä ole saatavilla. Maltilliset Fatahin vastustajat pitävät Palestiinan poliisin yhteistyötä Israelin turvallisuusjoukkojen kanssa rahanhaaskuuna, kun taas kovimmat kriitikot pitävät sitä maanpetturuutena.

[Palestine Chronicle](#) -sanomalehti listasi lisäksi muitakin syitä. Esimerkiksi Israel, monet länsimaat sekä valtapuolue Fatah tekevät kaikkensa Hamasin niittämiseksi poliittisesta palapelistä, mutta vainoaminen sataa järjestön laariin. Hamas kerää myötätuntopisteitä myös sillä, että se vastasi vuoden 2014 Gazan pommituksen aikaisesta puolustuksesta.

Viime syyskuusta asti Israelin ja Palestiinan välit ovat kiristyneet ja levottomuudet ovat vaatineet jo satoja palestiinalaisuhreja.

Kärjistyneessä tilanteessa Hamas edustaa muutosta. Se on ainoa uskottava haastaja Fatahille, mistä syystä myös monien vasemmistolaisten äänet putoilevat Hamasin uurna.

Vastarinnan kaikki muodot ovat nyt nosteessa palestiinalaisten keskuudessa. Miehitys, korruptio ja demokratiavaje kyllästyttävät. Uudet tuulet kiinnostavat.

Jos tosin Hamas joskus pääsee valtaan Länsirannalla, voimme vain mielenkiinnolla seurata, mihin suuntaan tuulet alkavat puhalttaa.

Vaalien alla opiskelijoihin yritetään vaikuttaa monin tavoin. Valtapuolueet tukevat myös rahallisesti niitä tukevia opiskelijaliittoja.

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa. Blogi jatkuu taas heinäkuun lopulla.

Teksti: Karoliina Knuuti

Kuvat: Karoliina Knuuti; Anna Tervahartiala

ASIASANAT: [FATAH](#), [HAMAS](#), [ISRAEL](#), [OPISKELIJA](#), [PALESTIINA](#), [PUOLUEPOLITIikka](#), [VAALIT](#), [YLIOPISTO](#)

Julkaistu: 6.5.2016 klo 02:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Karoliina Knuuti](#)

Kun mustavalkoinen mielikuva Palestiinasta sai väriä

Mediakouluttaja **Anja Karppinen** paneutuu opinnoissaan median luomiin yksipuolisiin mielikuviin konfliktialueista, mutta onnistui silti yllättymään arjesta miehitetyllä alueella.

Kolmen viikon jälkeen Anja Karppisen mieli, muistikirja ja luonnoslehtiö ovat täynnä Palestiinaa.

[Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen](#) kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Kuvitin muutama vuosi sitten Turun Ylioppilaslehteen tekstin digitaalisesta sodankäynnistä Israelin ja Palestiinan välillä. Vaikka lopputulos on jo kadonnut jälkiä jättämättä jonnekin bittiavaruuteen, muistan kuvitukseen liittyneen tuskailun. Millaista materiaalia halusin tuottaa jo entuudestaan vinoutuneen uutisoinnin jatkoksi?

Anja Karppinen

- on 30-vuotias maantieteen maisteriopiskelija, mutta suhtautuu karttojen lisäksi intohimoisesti väreihin, muotoihin ja ihmisoikeuksiin.
- on päivätyössä UNDP:lla, mutta työskentelee aika ajoin myös freelance-kuvittajana.
- kouluttaa Palestiinassa sosiaalisen median työkaluja.
- "Haluaisin, että useammat suomalaiset kävisivät Palestiinassa. Mikään ei estä hakeutumasta tätä aluetta käsittelevän tiedon lähteille kotimaassa, mutta täällä todellisuus on vastassa kaikkialla ja koko ajan."

Tekstit ja kuvat tehtailevat merkityksiä ja rakentavat mielikuvaamme maailmasta. Palstatilaa saavat kuitenkin usein vain erityisen vaikuttavat tai yllättävät tapahtumat. Ja kun siviilien ja arjen rooli jää teksteissä näkymättömiin, kriisialueet esiintyvät taistelutantereena, jossa kahnauksia käydään jatkuvasti kaikilla rintamilla.

En ollut koskaan käynyt Palestiinassa. Olin lukenut lähinnä suomalaisen valtamedian uutisointia aiheesta, enkä voi hyvällä tahdollakaan väittää, että tiesin, mihin ryhdyin. Syystalvella 2014 Palestiinanani oli mustavalkoinen ja harmahtavan vihreä.

Kun nyt, puolitoista vuotta myöhemmin, sain mahdollisuuden viettää kolme viikkoa Länsirannalla, pakkasin laukkuun piirrustustarpeita sekä halun katsoa ja kuunnella.

Kun tulin, täällä vietettiin nykytanssifestivaalia. Taybehissa toimii pikkuruinen olutpanimo ja pyykit saa pesulasta vuorokauden sisään, silitettyinä ja viikattuina. Asioiden runsaus ja sattumanvaraisuus inspiroi. Kiviset rinteet ja oliivipuut ovat huikeita, Ramallahin kadut ahtaita.

Arki rullaa, kaikesta huolimatta.

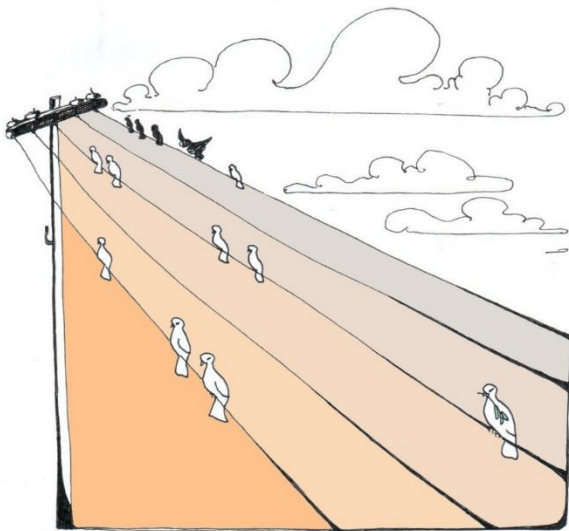
Kirkot: Uskonnoista voi olla mitä mieltä haluaa, mutta ikivanhoista rakennuksista mielestäni pääsääntöisesti vain yhtä – vaikuttavia.

Kahvi: Join kolmen viikon aikana keskimäärin viisi kuppia kahvia päivässä. Aamupalalla, yliopistolla, kadunvarsilla, kaupoissa, kodeissa. Makeaa, sakeaa ja kiehuvan kuumaa.

Oliivipuut: Oliivipuita on kaikkialla. Oliiviöljy on maatalouden merkittävin vientituote, ja puut ulottavat juurensa syvälle historiaan ja kulttuuriin.

Kyyhkyt: Maassa, joka on ollut miehittettynä kohta 50 vuotta, rauhanlintuja istuu jokaisella puhelinlangalla ja kallionrinteellä parempia päiviä odottelemassa.

Teksti: Anja Karppinen

Kuvat: Karoliina Knuuti (valokuva); Anja Karppinen (kuvitukset)

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

ASIASANAT: [KONFLIKTI](#), [MATKAILU](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIAKRIITTISYYS](#), [PALESTIINA](#), [RUOKA](#)

Julkaistu: 28.4.2016 klo 10:28

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Palestiinalaisolutta kauppoihin, kiitos!

Lähi-idän ruoka on monelle suomalaiselle jo tuttua. Mutta kuka alkaisi maahantuoda palestiinalaista olutta, kysyy mediakouluttaja **Markus Viljasalo**.

Lähi-idän ainoa naispuolinen panimomestari Madees Khouryyn jatkaa isänsä aloittamaa työtä Taybehin panimolla, joka sijaitsee Ramallahin kaupungin lähellä.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Länsirannalla, pienessä Taybehin kylässä Ramallahin lähistöllä on vielä pienempi olutpanimo. Lähi-idän ainoan naispuolisen panimomestarin **Madees Khoury**n valvovien silmien alla valmistetaan Taybeh-olutta, jota lähtee täältä vuosittain 600 000 litraa palestiinalaisueille, Israeliin ja jonkin verran myös muualle vientiin.

Markus Viljasalo

- on 38-vuotias on opintovapaalla oleva sosiologian maisteriopiskelija
- työskentelee Amnestyn Suomen-osaston digitaalisen viestinnän suunnittelijana
- kouluttaa Palestiinassa digitaalista markkinointia ja kampanjointia
- "Ihmisoikeuksien kannalta suurin hankaluus Länsirannalla on se, että väestöryhmien oikeudet määritellään kahdessa täysin erillisessä oikeusjärjestelmässä. Miehitetyllä alueella asuvia palestiinalaisia turvaavat ainakin teoriassa Geneven sopimukset. Samalla alueella asuvia siirtokuntalaisia taas koskee Israelin siviililainsäädäntö".

Määrä saattaa vaikuttaa suurelta. Oluen vuosituotanto on Suomessa kuitenkin lähes seitsemäsataakertainen – yli **400 miljoonaa litraa**.

Suomessa olutta myös kuluu aivan eri tahtiin kuin Palestiinassa. Ero ei selity väestömäärillä: palestiinalaisia asuu Länsirannan ja Gazan kaistaleella yhteensä noin 4,8 miljoonaa. Pelkästään Laihialla juodaan enemmän olutta kuin koko Taybehin panimo tuottaa vuodessa.

Mikä eroja sitten selittää? Osittain ainakin uskonto. Palestiinalaisista enemmistö, 93 prosenttia, on muslimeja, eivätkä muslimit yleensä juo lainkaan alkoholia. Toiseksi suurin uskontokunta ovat kristityt, joita on kuutisen

prosenttia väestöstä. Vaikka kaikki kristityt eivät juo alkoholia, eivätkä kaikki muslimit siitä kieltäydy, on uskonto merkittävä tekijä Palestiinan kaltaisessa verrattain konservatiivisessa yhteiskunnassa.

TAYBEHIN PANIMON PERUSTIVAT panimomestari Madeesin isä **Nadim** ja eno **David Khouryn** vuonna 1994, kun **Oslon rauhansopimuksen** solmimisesta oli kulunut vuosi. Yhdysvalloista palanneen perheen tavoitteena oli kehittää laadukas palestiinalainen olut ja luoda sen myötä työpaikkoja kotikyläänsä.

Markus Viljasalo nautti tätä blogitekstiä kirjoittaessaan tuopillisen Taybeh Golden -olutta. Se vastaa noin seitsemän ja puolen palestiinalaisen vuosittaista olutannosta.

Olutbisnes muslimienemmistöisessä maassa ei äkkiseltään kuulosta kovin hyvältä idealta. Panimon myynti on kuitenkin tasaisessa kasvussa. Paikallista olutta juodaan yhä enemmän esimerkiksi Ramallahissa ja Betlehemissä, joissa kummassakin on merkittävä kristittyjen vähemmistö. Molemmissa

liikkuu myös runsaasti turisteja ja länsimaisia järjestötyöntekijöitä, joiden kulutus värittää tilastoja.

Panimolla on alkoholiton versio kuuluisasta oluestaan. Sitä kuluu eniten Hebronin ja Nablusin kaltaisissa muslimikaupungeissa. Alkoholittoman Taybehin kilpailija on Bavaria-olut, jota saa muun muassa mansikan ja ananaksen makuisena.

USKONTOA ENEMMÄN YRITTÄMISTÄ häiritsee vuosikymmeniä jatkunut miehitystila. Jerusalemissa löytyisi oluelle hyvät markkinat, mutta normaalisti 20 minuuttia kestäväan matkaan kuluu olutrekalta koko päivä. Israelin rakentama Länsirannan muuri halkoo aluetta, ja virallisia läpikulkupaikkoja on vain muutamia.

Tarkastuspisteiden läpäiseminen vaatii paljon paperityötä, ja olut täytyy pakata tietyllä tavalla tarkistusta varten. Panimomestari Khouryn mukaan tarkastuspisteen läpi pääseminen riippuu lisäksi säästä ja sotilaiden mielentilasta. Rekkoja nuuskivia koiria ei haluta tuoda sateella ulos. Tällöin kuljettajat odottavat tarkastuspisteellä koko päivän ja joutuvat joskus palamaan takaisin panimolle olutlasteineen.

Tarkastuspisteet voidaan milloin tahansa sulkea ilmoittamatta, jos jossain päin Länsirantaa on levottomuuksia.

Tulevaisuudessa oluttuotannon kasvunäkymiä saattaa rumentaa väestönkehitys. Kristityn väestön osuutta laskevat maastamuutto ja suhteellisesti alhainen syntyvyys. Monet kristityt perheet ovat perinteisesti kuuluneet Palestiinan hyväosaisiin, ja heillä on muita paremmat mahdollisuudet **muuttaa pois** konfliktin riivaamalta alueelta.

Ehkä Taybehin ja kahden uuden palestiinalaisen mikropanimon tulevaisuus onkin viennissä. Olutta viedään Tanskaan ja Ruotsiin, mutta Suomesta Taybehia ei valitettavasti vielä saa. Kuka lähtisi tuomaan maahan olutta, joka on panimon mukaan Lähi-idän paras?

Taybehin pienpanimo työllistää tällä hetkellä 15 henkeä Taybehin kylässä.

Teksti: Markus Viljasalo

Kuvat: Markus Viljasalo; Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

ASIASANAT: [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [OLUT](#), [PALESTIINA](#), [RUOKA](#), [USKONTO](#)

Julkaistu: 21.4.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Voiko kadun nimetä terroristin mukaan?

Kun itsenäisyystaistelujen veristä tarinaa kaunistellaan, pesunkestävistä terroristeistakin tulee vapaustaistelijoita, pohtii Palestiinassa journalismia kouluttava **Eero Mäntymaa**.

Suomalaiset voivat oppia palestiinalaisilta mitä miehityksen alla eläminen tarkoittaa ja kuinka itsestäänselvyytenä otamme vapautemme liikkua vapaasti, Eero Mäntymaa toteaa.

[Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen](#) kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Muutaman korttelin päässä Ramallahin hotellistamme on **Yehye Ayyashin** katu. Ayaash ei ollut kuka tahansa palestiinalainen vaan islamistisen järjestön Hamasin pommitekijä, jonka kädentaitojen avulla surmattiin kymmeniä siviilejä 1990-luvulla. Israelin turvallisuuspalvelu Shin Bet salamurhasi Ayyashin vuonna 1996.

Eero Mäntymaa

- on 31-vuotias uutistoimittaja
- on kotoisin Kotkasta
- kouluttaa Palestiinassa mediaetiikkaa ja opiskelee samalla arabiaa.
- "Haluan opettaa palestiinalaisille kykyä ymmärtää uutisia ja mediaa länsimaiden ja Israelin näkökulmasta".

Israelilaiset luonnollisesti paheksuvat Ayaashin, **Dalal Mughrabin**, ja muiden ”terroristien” mukaan nimettyjä katuja ja rakennuksia. ”He nimeävät toreja terroristien mukaan. Me emme”, [hurskasteli](#) pääministeri **Benjamin Netanjahu** vuonna 2014, kun mediassa puitiin palestiinalaisteini **Mohammed Abu-Khdeirin** murhaa.

Israelilaiset ovat unohtaneet historiansa nopeasti. Tel Avivista, Jerusalemissa ja monesta muusta Israelin kaupungista löytyy esimerkiksi Olei Hagardomin kadut. ”Olei Hagardom” viittaa Irgun- ja Lehi -militanttiryhmien jäseniin, jotka teloitettiin 1940-luvulla hyökkäyksistä silloisen Palestiinan arabeja ja brittihallitsijoita vastaan. Tunnetuin iskuista on Irgunin suorittama King David -hotellin pommitus, jossa kuoli 91 ihmistä.

Kadunnimillä kunnioitetut Irgun ja Lehi olivat terroristiryhmiä ja niiden jäsenet terroristeja sanan täydessä merkityksessä. Israelin virallisen kannan mukaan he eivät kuitenkaan ole terroristeja, vaan maansa itsenäisyyden

puolesta kuolleita vapaustaistelijoita.

Länsirannalla ja Israelissa on useita terroristien mukaan nimettyjä paikkoja.

Palestiinalaisia ja israelilaisia on turha moralisoida. Itsenäisten maiden historia pursuaa vastaavia "sankareita". Heidän kunniakseen nimetyt kadut ja koulut ovat osa synnyinkertomusta, jota epävarma kansa tarvitsee identiteettinsä luomisessa. Mutta koska itsenäisyyden tavoittelu on veristä, tarinaa on kaunisteltava. Näin terroristeista tulee patriootteja ja marttyyreja, kansanmurhaajista ja tyranneista patsailla muistettuja valloittajia.

Kansallishurmoksesta vapaa ajattelu ja sankaritarinoiden rumemman puolen näkeminen vaatii valtiolta vuosikymmenten rauhanomaista kehitystä. Suomessakin lähisotien kriittinen käsittely on vasta aloitettu. Esimerkiksi tuore [tutkimus](#) Hennalan vankileirillä Suomen sisällissodan aikana teloitetuista punaisista naisista vihjaa, että suomalaisetkin kykenivät terroriin ja sotarikoksiin – ja tapahtumien peittelyyn jälkikäteen.

Palestiinalaiset ja israelilaiset ovat tästä pitkän matkan päässä. Miehityksen jatkuminen luo pelkoa ja vihaa molemmin puolin ja vaimentaa alleen itsekritiikin äänet. Myytit ylevistä vapaustaistelijoina pysyvät eheinä.

Pitäisikö terroristien mukaan nimetyt kadut nimetä uudelleen? Tuskinpa. Terroristien käsissä kuolleet pysyvät kuolleina.

Parempi tapa kunnioittaa uhreja olisi pystyttää lisää opaskylttejä. Niissä kylteissä ei kerrotaisi sankareista vaan Yehye Ayyashista, Olei Hagadomista ja monista muista. Keitä he olivat, keitä he tappoivat, ja miksi he näin tekivät.

Teksti: Eero Mäntymaa

Kuvat: Karoliina Knuuti; Eero Mäntymaa

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

ASIASANAT: [KAUPUNKIKULTTUURI](#), [KONFLIKTI](#), [MEDIAKASVATUS](#), [MEDIAKRIITTISYYS](#), [PALESTIINA](#), [TERRORISMI](#)

Julkaistu: 14.4.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Arvet kertovat elämästä miehityksen alla

Ihon haavojen parantuminen on helppoa. Mutta kuinka mielen haavat parannetaan, kysyy Palestiinassa valokuvausta opettava **Anna Tervahartiala**.

"Palestiinan-hankematalla halusin ymmärtää konfliktin seurauksia uhrilukuja syvemmin ja lähestyä miehityksen näkymättömiä vaikutuksia. Valokuvaprojektini kulkee työnimellä Trauma", Anna Tervahartiala kertoo.

[Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen](#) kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Trauma on haava. Se on ulkoisen voiman synnyttämä kudosisvaurio tai voimakkaan kokemuksen aiheuttama vamma. Vaikka trauma saattaa vaarantaa hengen tai fyysisen terveyden, siitä voi parantua. Harva trauma kuitenkaan umpeutuu ilman arpea.

Kolme viime viikkoa Palestiinan Länsirannalla ovat osoittaneet, kuinka hoitamattomat haavat periytyvät sukupolvelta toiselle. Viikot ovat myös osoittaneet, kuinka ihmisen luontainen tahto elää aloittaa parantumisprosessin kerta toisensa jälkeen heti, kun siihen annetaan mahdollisuus.

Anna Tervahartiala

- on 26-vuotias valokuvajournalismin opiskelija Tampereen yliopistosta
- opettaa Palestiinassa valokuvausta.
- "Haluaisin edesauttaa sitä, että palestiinalaiset saisivat äänensä mediakynnysten yli ja voisivat itse luoda kuvan itsestään. Nykyään kuva luodaan yleensä ulkopuolisessa mediassa".

PALESTIINALAISTEN AHDINKO NOUSEE uutisotsikoihin Suomessa harvoin. Kärjistäen näin käy yksinomaan silloin, kun miehittäjävaltio Israelin edustaja tai joku konfliktin ulkopuolinen saa surmansa. Viimeksi näin kävi kolmisen viikkoa sitten, kun yhdysvaltalainen turisti puukotettiin [Tel Avivissa](#).

Vaikka konflikti ei ole uutisotsikoissa, se ei tarkoita, että paikan päällä olisi rauha. Betlehemissä sijaitsevassa Aidan pakolaisleirissä kohtaamani nainen totesi: "Oli levottomuuksia tai ei, miehitys on aina mielessämme."

Fyysisen trauman tai haavan parantuminen on fysiologinen prosessi, joka on jaettavissa [kolmeen vaiheeseen](#).

Ensimmäinen, tulehdusvaihe, suojelee kehoa lisävaurioilta ja puhdistaa haava-aluetta kuolleista soluista. Sen tunnusmerkkejä ovat kipu, punotus ja turvotus.

Niin kutsuttu uudelleenmuodostumisvaihe alkaa noin 36 tunnin jälkeen haavan syntymisestä. Sen aikana keho valmistaa uutta kudosta, ja haavan reuna-alueet alkavat lähentyä toisiaan.

Parantumisen viimeinen vaihe, kypsymisvaihe, alkaa noin kolmen viikon kuluttua haavan synnystä ja saattaa kestää kuukausia, jopa vuosia. Ihon pinta umpeutuu, mutta ihon uusiutumisesta huolimatta arpi ei koskaan saavuta terveen ihon vetolujuutta.

Palestiinan-matkalla olen keskustellut fyysisistä haavoista ja arvista kolmesti. Aivan kuten pesuainemainoksessa todettiin tahroista, arvet kertovat elämästä.

Vain kerran keskustelu on kuitenkin johtanut yhteisiin nauruihin siitä, kuinka lapsena sattuu ja tapahtuu. Kahta muuta kertaa vastausta on seurannut painostava hiljaisuus. Näinä kertoina arvet ovat tulleet luodeista.

Arpia kantavat ihmiset ovat kertoneet tarinansa ilman sankaruutta. Haava on tullut, se on umpeutunut ja parantunut. Elämä on jatkunut. Vaihtoehtoja ei ole ollut.

IHON PARANTUMINEN ON HELPPO YMMÄRTÄÄ. Siitä on helppo piirtää havainnekuvia ja sitä on helppo seurata sekä tarkkailla.

Mutta kuinka mieli korjaa miehityksen haavat, jos korjaa ollenkaan? Miten miehitys rikkoo ja vaurioittaa silloin, kun mitään fyysistä vauriota ei tapahdu? Millaisia ovat ne arvet, joista jälki iholla ei muistuta?

On arvioitu, että jopa 40 prosenttia Länsirannalla ja Gazan kaistaleella elävistä palestiinalaisista kärsii [masennusoireista](#). Pelastakaa lapset -järjestön [tutkimusten](#) mukaan viimeisimmän Gazan sodan jälkeen sodassa pahiten tuhoutuneilla alueilla asuvista lapsista jopa 75 prosenttia kärsi yökastelusta, 70 prosenttia näki toistuvia painajaisia ja vielä useampi pelkäsi uuden sodan syttyvän.

Kun valokuvasin nuoria Aidan pakolaisleirin kulttuurikeskuksessa, keskustelin heidän kanssaan heidän arjestaan, leikeistään, unelmistaan ja peloistaan. Vaikka lasten kokemukset ja kertomukset olivat erilaisia, kaikki toivoivat näkevänsä tulevaisuuden, jossa he olisivat vapaita.

Vapaita pelosta.

Amir, 12: "Miehitys on vienyt ystäviäni ja serkkuni. Kasvaessani isoksi toivon olevani lääkäri, jotta voisin auttaa niitä, jotka haavoittuvat miehityksen takia."

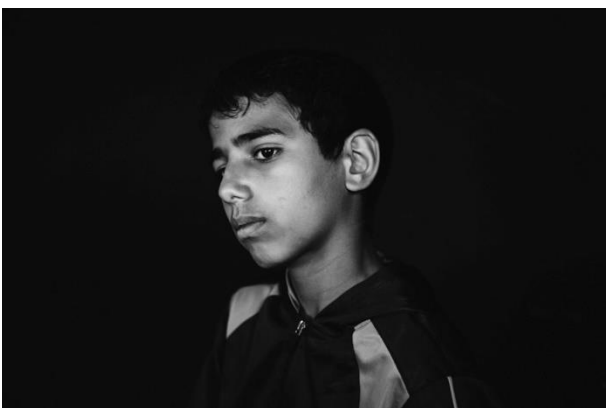
Ihab, 11: "Olen aina asunut Aidan pakolaisleirillä, mutta isovanhempani ovat kylästä, joka on nykyisen Israelin puolella. Tahtoisin olla maanviljelijä kuten isoisäni. Se ei kuitenkaan täällä leirissä ole mahdollista. Elämä ei ole helppoa, koska täällä on ammuskelua, kyynelkaasua ja sotilaat tulevat koteihimme. Kun leikimme, emme koskaan tiedä, milloin meidän on paettava."

Betul, 11: "Elämä Aidassa ei ole yksinkertaista. Täällä on sotilaita, kyynelkaasua, miehitys ja muuri. Kun tunnen hengittäväni kyynelkaasua, pelkään kuolevani. Joskus olen vihainen, sillä en ymmärrä miehityksen syitä. Joskus leikimme miehitystä siten, että lapset jakautuvat kahteen joukkueeseen; Israeliin ja Palestiinaan. Unelmoin ja toivon rauhaa."

Anas, 12: "Elämä Aidan leirissä on hyvää ja huonoa samanaikaisesti. Kun kuulen levottomuuksista ja haistan kyynelkaasun, ajattelen, että joku menettää henkensä. En kuitenkaan sanoisi pelkääväni. Kerran näin painajaisen. Olin unessani läheisellä hautausmaalla, kun sotilas tuli ja pidätti minut. Miehityksestä huolimatta meidän palestiinalaisten on työskenneltävä yhdessä, jotta voimme rakentaa kodin, jossa elää."

Shahad, 11: "Tulen Aidan kulttuurikeskukseen usein soittamaan qanun-soitinta. Musiikki saa minut keskittymään ja rauhoittumaan. Toivoisin, että elämämme olisi toisenlaista. Joskus näen painajaisia, joissa sotilaat tulevat ja vievät minut pois. Pelkään, että uneni toteutuu. Miehityksestä ja miehityksen aiheuttamista menetyksistä puhuminen tekee minut surulliseksi."

Yusef, 10: "En osallistu kivien heittelyyn enkä yhteenottoihin, sillä olen liian nuori siihen. Pelkään, että sotilaat vievät veljeni pois, ja olen nähnyt siitä painajaista. Joskus arastelemme puhua miehityksestä, sillä pelkäämme vakoojia ja pelkäämme joutuvamme ongelmiin. Aikuisena toivon olevani insinööri. Tahtoisin rakentaa taloja."

Teksti: Anna Tervahartiala

Kuvat: Anna Tervahartiala, Karoliina Knuuti

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

ASIASANAT: [ARPI](#), [MEDIAKASVATUS](#), [MEDIAKRIITTISYYS](#), [MIEHITYS](#), [PALESTIINA](#), [PSYKOLOGIA](#), [TRAUMA](#), [VALOKUVAUS](#)

Julkaistu: 31.3.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Mitä opin puhuessani small talkia Palestiinassa

Kun palestiinalaiselta tiedustele työmatkan pituutta, ei mene minuuttiakaan, kun puhutaan politiikkaa, kertoo Betlehemissä kouluttava **Tuuli Oikarinen**.

"Palestiinalaisilta suomalaiset voisivat oppia asennetta! Kriittisyys on mahtavaa, mutta se ei ole sama asia kuin negatiivisuus", toteaa mediakouluttaja Tuuli Oikarinen.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Matkustaessa minulle tulee aina vastaan päivä, jona *small talk alkaa* tympäistä. On toki mahtavaa tavata uusia ihmisiä, mutta jokaista kiinnostavaa tuttavuutta kohden joutuu käymään 15 pitkästyttävää keskustelua siitä, että Suomessa on kylmä, *cheers* on kippis ja vanhakaupunki toden totta oli kaunis, mutta turisteja oli liikaa.

Sivulauseissa kumpikin osapuoli yrittää puolihuolimattomasti rehennellä matkakokemuksillaan.

Täällä Palestiinassa ei moista ongelmaa ole.

Tuuli Oikarinen

- on 25-vuotias tiedotusopin opiskelija Tampereen yliopistosta
- opettaa Palestiinassa mediaetiikkaa ja journalismin itsesääntelyjärjestelmää.
- "Haluaisin opettaa, millä tavoin toimittaja voi olla työssään objektiivinen. Haluaisin myös käydä keskustelua siitä, miten muut kuin toimittajat näkevät median toiminnan ja valottaa syitä toimittajien toimintatapojen taustalla."

Palestiinalaisilla on harvoin matkakokemuksia, joilla rehennellä. Lähin lentokenttä on Israelissa, mutta tavallisilla palestiinalaisilla ei ole mitään asiaa sinne ilman erillistä lupa-asiakirjaa. Sellaista voi joutua odottamaan kauan, eikä lupa välttämättä silti helttiä.

Ainoa joten kuten varteenotettava vaihtoehto on lentää naapurimaa Jordanian kautta, mutta myös Jordanian rajaa valvoo Israel. Jordaniasta ei tosin pääse kovin helposti eteenpäin. Siinä missä Suomen passilla pääsee 172 maahan ilman viisumia, Palestiinan passilla pääsee [34 maahan](#). Se on maailman kuudenneksi huonoin passi.

Small talk matkustamisesta palestiinalaisen kanssa johtaa helposti keskusteluun Israelin miehityksestä. Samoin käy, kun avaa keskustelun töistä.

ONKO SINULLA PITKÄKIN TYÖMATKA? Tätä kysyin arabian kielen tulkittamme Betlehemin mediakoulutuksen ensimmäisenä päivänä. Olin kuullut, että hän asuu Ramallahissa, mutten tiennyt, kuinka kaukana se on. Vastaus: 20 kilometrin päässä. Suurin piirtein saman verran on Helsingin keskustasta Helsinki-Vantaan lentokentälle.

Sitten tulkki kertoi, kuinka kauan matka vei: kaksi tuntia suuntaansa. Tulkki oli lähtenyt ajamaan kotoaan Ramallahista puoli seitsemältä, jotta ehtisi Betlehemin yliopistolle ennen yhdeksää. Matkalla on kolme Israelin tarkastuspistettä, *checkpointia*. Autojono seisoo, koska pisteillä tarkastetaan usein henkilöpaperit. Suomalaisella passillani pääsen tarkastuspisteistä ohi helposti, kun taas palestiinalaiset voivat varautua aikaa vieviin kuulusteluihin.

Toisella koulutusviikollamme tulkki vaihtui. Häinkin on Ramallahista, mutta yöpyi viikon hotellissa. 20 kilometrin työmatka on täällä pitkä.

VIIME VIIKOLLA ISTUIN ILTAA RAVINTOLASSA, kun seuraan liittyi yllättäen kaverin kaveri. Avasin keskustelun kysymällä, mitä hän tekee työkseen. Mies meni vaikeaksi. Pian selvisi, miksi: mies oli töissä tehtaassa Israelin siirtokunnassa.

[Siirtokunnat](#) ovat aidattuja asuinalueita, joita Israel rakentaa palestiinalaisalueille. Palestiinalaisille siirtokunnat näyttäytyvät hiljalleen kotikylää pienemmäksi nakertavana uhkana. Ne ovat myös [kansainvälisen lain vastaisia](#).

Ei ihme, ettei tehdastyöntekijä halunnut aluksi puhua työstään. Hän on varmasti saanut riittävästi arvostelua niskaansa. Moni palestiinalainen boikotoi siirtokunnissa valmistettuja tuotteita. Kun miehelle selvisi, etten tuomitsisi häntä, hän alkoi puhua siitä, miten siirtokunnissa saattaa saada jopa kaksi kertaa parempaa palkkaa, kuin Palestiinassa. Se on paljon maassa, jonka työttömyysaste on 25 prosenttia ja jossa miehet elättävät usein koko perheen – vain [joka viides palestiinalaisnainen](#) on työelämässä.

Palestiinassa turhanpuhumista inhoavan suomalaisen ei tarvitse pelätä joutuvansa päivittelemään minuuttikaupalla säätä. *Small talk* muuttuu nopeasti mielenkiintoiseksi keskusteluksi siitä, millaista on elää miehityksessä maassa.

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

Teksti: Tuuli Oikarinen

Kuva: Anna Tervahartiala

ASIASANAT: [CHECKPOINT](#), [HANKE](#), [ISRAEL](#), [MEDIA](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [MIEHITYS](#), [PALESTIINA](#), [SIIRTOKUNTA](#), [SMALL TALK](#)

Julkaistu: 24.3.2016 klo 10:05

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Kahden joukkueen maa

Palestiinassa kannatat joko Real Madridia tai FC Barcelonaa, toteaa Betlehemissä kouluttava **Ville Koivisto**.

"Suomessa journalismin vapaus ja median itsesääntely ovat lähes itsestään selviä asioita. Vaikeissa oloissa työskenteleviltä kollegoiltaamme me taas voimme oppia rohkeutta", Ville Koivisto kertoo.

[Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen](#) kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Tarjoilija häärää ympärillämme ja kantaa pöytään ruokaa. Ravintola sijaitsee pienellä kujalla lähellä aukiota, joka sitoo yhteen kaksi uskonnollista perinnettä.

Aukion toisella laidalla on moskeija, jonka minareetista kantautuva rukouskutsu, *adhaan*, hallitsee alueen äänimaailmaa viisi kertaa päivässä. Toisella laidalla on yksi maailman vanhimpia yhä toimivia kristillisiä kirkkoja: Kanisat al Mahd, Jeesuksen syntymäkirkko.

Arabian kielen opettajamme **Ibrahim Nuaimi** viihdyttää meitä tarinalla toisensa perään ja säestää puhetta käsillään. Yhtäkkiä mies vakavoituu, kumartuu eteenpäin ja laskee kyynärpäänsä pöydälle. Hän tuijottaa meitä silmäkulmiensa alta.

– Palestiinan kansa on jakautunut kahtia, hän aloittaa.

Sitten miehen silmät kirkastuvat jälleen. Leveä virne paljastaa, ettei asia ole vakava.

– Vastapuolet erottaa toisistaan kaksi jalkapallojoukkuetta. Asia on hyvin yksinkertainen: joko kannatat Real Madridia tai FC Barcelonaa. Kolmatta vaihtoehtoa ei ole.

PALESTIINALAISET OVAT INTOHIMOISTA JALKAPALLOKANSAA. Jos kahvilassa tai ravintolassa on televisio, se näyttää parhaillaan pelattavaa peliä. Mikä tahansa kelpaa, mutta kun suosikkijoukkue pelaa, kahvilat pursuavat ihmisiä.

Hyvin harva fani saa kuitenkaan tilaisuutta pelata itse. Täysikokoisille kentille ei ole tilaa alueella, joka kaventuu siirtokuntien rakentamisen vuoksi vuosi vuodelta. Pienempiä kenttiä löytyy silti jonkin verran.

Aidan pakolaisleirillä jalkapallo on yksi suosituimmista ajanvieteistä.

Yksi niistä sijaitsee Aidan pakolaisleirin reunalla, Betlehemin pohjoispuolella. Leiri perustettiin vuonna 1950 pakolaisille, jotka pakenivat juutalaisten ja arabien välistä sotaa. Israel kutsuu konfliktia itsenäisyys sodaksi. Arabit kutsuvat sitä nimellä *al Nakba*, katastrofi.

Alkujaan Aidassa asuttiin teltoissa. Nyt alueella kohoaa tiheä slummi, joka koostuu ensimmäisen sukupolven

pakolaisten rakentamista taloista. Kapeat kujat haisevat pilaantuvilta jätteiltä. Kaikki vesi kuljetetaan Israelista ja säilötään mustiin tankkeihin talojen katoille.

Leirin työttömyysprosentti on suuri, ja asukkaat ovat köyhiä. Pienet pojat haaveilevat polkupyöristä, isommat unelmoivat ajavansa jonain päivänä autoa. Jalkapallo tuo päivään sisältöä.

Sunnuntaiaamuna kohtaan leirillä joukon miehiä, jotka valmistautuvat pelaamaan. He ovat Barcelonan miehiä alushousuja myöten. Paitsi yksi, jonka paidanhelman alta paljastuvat Real Madridin värit.

Peli alkaa. Koripallo pomppii villisti vihreän tekonurmen pinnalla, jonka sävy on luonnottoman kirkas. Koripallolla on vaikea pelata ja potkiminen sattuu, mutta muutakaan ei ole tarjolla.

Aidassa Israelin–Palestiinan-konflikti ja sen tunnetuimmat symbolit ovat osa arkea.

KENTÄN TAKANA KOHOAA BETONIMUURI, joka erottaa Palestiinalaisalueet Israelista. Paikalliset käyttävät muurista nimitystä *idar al-fasl al-'unsuri*, apartheidmuuri. Israel kutsuu sitä nimellä *Geder HaHafrada*, erotusmuuri. Miten ikinä nimitämmeään läpitunkematonta betonirakennelmaa, jonka kyljet ovat mustuneet poltetuista autonrenkaista, sen tehtävä pysyy samana. Se erottaa toisistaan kaksi kansaa, joiden

elinolot, mahdollisuudet ja oikeudet poikkeavat toisistaan täysin.

Muurin laidalla sijaitsevassa Aidassa Israelin–Palestiinan-konflikti on osa arkea. Joka perjantai palestiinalaiset kokoontuvat kivenheiton päähän jalkapallokentästä ja ottavat yhteen Israelin armeijan kanssa. Kaksi päivää aiemmin yliopistokampukselle ajautui täältä tuulen mukana kyynelkaasupilvi, joka sai silmämme vuotamaan ja polvet pettämään.

Kentän yläpuolelle on viritetty verkko, joka on täynnä roskaa. Yksi pelaajista osoittaa sormella pieniä metallisia sylintereitä päidemme yllä.

Ne ovat kyynelkaasusäiliöitä. Verkko suojelee meitä niiltä, mies sanoo ja syöksyy sitten takaisin pallon perään.

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

Teksti: Ville Koivisto

Kuvat: Anna Tervahartiala ja Ville Koivisto

ASIASANAT: [ARABIT](#), [HANKE](#), [ISRAEL](#), [JALKAPALLO](#), [KEHITYSYHTEISTYÖ](#), [KÖYHYYS](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [MUURI](#), [PAKOLAISLEIRI](#), [PAKOLAISSUUS](#), [PALESTIINA](#), [TYÖTTÖMYYS](#), [URHEILU](#)

Julkaistu: 17.3.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Tervetuloa Muumilaaksoon?

Muurien rajaama Betlehem on kaupunki, josta jokainen luulee tietävänsä jotain, kertoo mediakouluttaja **Elisa Kannasto**.

Viestinnän lehtori Elisa Kannasto opettaa parhaillaan Palestiinassa vaikuttamisviestintää.

[Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen](#) kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Kun kerron Suomessa, että matkakohteeni on Betlehem, reaktiot vaihtelevat. Jotkut huokaavat kunnioituksesta tai innostuvat paikan satumaisuudesta. Toisissa poliittinen konflikti taas herättää huolta.

Tuhansien vuosien historia, *Raamatusta* tutut tarinat ja median välittämät konfliktuutiset tekevät kaupungista mielikuvissamme kaikkea muuta kuin arkisen. Reaktio riippuu siitä, mitä ja miten paljon toinen osapuoli tietää alueen tilanteesta, vai perustuuko ajattelu vain mielikuviin.

Betleheemiin tullessa voisi yhtä hyvin kertoa olevansa matkalla Muumilaaksoon – niin paljon mystiikkaa liittyy tähän sympaattiseen pikkukaupunkiin.

Mediakoulutusryhmämme lentomatka Tel Aviviin päättyi viime perjantaina iltakymmeneltä. Nappasimme kentältä pikkubussin, *serviisin*, joka kuljetti meidät Jerusalemin ja Betlehemin väliselle tarkastuspisteelle. Koska pikkubussi ei voi ylittää *checkpointia*, tilasimme toiselle puolelle taksin, joka ajoi meidät perille Betleheemiin.

Elisa Kannasto

- on kolmikymppinen suomen kielen ja viestinnän opettaja Seinäjoen Ammattikorkeakoulussa
- opettaa mediakoulutushankkeessa vaikuttamisviestintää ja sosiaalisen median markkinointia.
- "Meillä on paljon opetettavaa muille tavassamme toimia organisoidusti ja systemaattisesti. Tähän vastapainona me voisimme opetella tiettyä rentoutta ja joustavuutta – ei aina tarvitse olla paniikissa, jos kaikki ei suju käsikirjoituksen mukaan."

Taksimatka pieniä mutkaisia katuja pitkin hotellille herätti todellisuuteen. Täällä ollaan, todellisessa kaupungissa, todellisten ihmisten keskellä. Taksikuski **Mohammed** kertoi tottuneesti paikallisesta poliittisesta tilanteesta. Betlehem ei olekaan satukaupunki vaan ihan oikea ihmisten asuttama paikka.

MONI TUNTEE BETLEHEMIN kaupunkina, jossa *Raamatun* mukaan Jeesus syntyi. Se saattaakin olla niitä harvoja paikkoja, joista vielä nykyään on enemmän piirrettyjä kuvia kuin valokuvia. Suunnistamme mutkaisilla kaduilla ilman karttaa, sillä tarkan kartan löytäminen Betlehemistä olisi mahdoton tehtävä **Tom Cruisellekin**.

Betlehemin mystisyys katoaa nopeasti arkielämään, vaikka joitakin mielikuvia vierailu vahvistaa. Naiset verhoutuvat huiveihin, ja tiettyinä kellonaikoina kaupungissa kaikuu megafoneilla vahvistettu rukouskutsu. Vihannekset ja hedelmät täyttävät värikkäät toripöydät. Kaikkialla on historiaa huokuvia muureja ja rakennuksia sekä epätasaisia katuja. Kaiken historiallisen rinnalla on arki, jossa voi kohdata uskomattoman hyväsydämisii ihmisiä ja kuulla aitoja tarinoita elämästä.

BETLEHEMILLÄ ON TOISETKIN, modernit kasvot. Kuntosalin vierekkäisillä juoksumatoilla juoruilevat naiset, Spotify-hittejä tykittävät uudet bemarit tai joka kahvilasta löytyvä wifi-yhteys tuskin tulevat ensimmäisenä mieleen *Raamatun* tarinoiden kaupungista. Modernien italialaisravintoloiden ja Starbucksin rinnalla voi hankkia voimaissia tai falafeleja kauppiailta katujen varsilla.

Betlehemissä toimii maan vanhin yliopisto, jonka upeassa puutarhassa paikalliset opiskelijat nauttivat Nutellalla täytettyjä lettuja kahvitauoillaan. Naistenpäivänä naisopiskelijat kantavat käsissään kukkia. Viheristutukset luovat tunnelmaa. Kehitysyhteistyövaroilla rahoitetut nykyaikaiset tilat ja laitteet tukevat koulutusta.

Kaikki ei ole akateemisessa ympäristössäkään kuin Muumilaakson turvassa. Yliopistosta valmistuneista palestiinalaisnuorista työttömänä on 60 prosenttia. Luku asettaa nopeasti Suomen tilastot uuteen valoon. Erityisesti naisten on vaikea työllistyä, vaikka heitä onkin opiskelijoista 75 prosenttia.

Jonossa yliopistolle matkaavan kouluttajaryhmämme iholla kimmeltää aurinko – sama aurinko kuin Suomessa – mutta jotain mystistä siinäkin on. Maaliskuisessa Betlehemissä aurinko nousee puoli seitsemältä ja laskee kuuden aikaan. Sama aurinko näkee Israelin ja palestiinalaisten ristiriidat, mutta paistaa silti molemmille.

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

Teksti: Elisa Kannasto

Kuvat: Anna Tervahartiala

ASIASANAT: [BETLEHEM](#), [HANKE](#), [ISRAEL](#), [KONFLIKTI](#), [MATKUSTUS](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#), [TURISMI](#), [USKONTO](#), [VIESTINTÄ](#)

Julkaistu: 10.3.2016 klo 10:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

Turvallistamisen luvattu maa

Kun viranomaiset luovat valheellista turvallisuudentunnetta, kansalaisten huomio viedään olennaisesta epäolennaiseen.

Mediakoordinaattori Karoliina Knuuti luotsaa Palestiinassa journalistien ja vapaaehtoisten mediakoulutushanketta.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Tänään matkustan Palestiinaan jatkamaan Kansanvalistusseuran (KVS) mediakoulutushanketta Betlehemin yliopistolla. Mukanani on ryhmä journalismin opiskelijoita ja vapaaehtoisia.

Tehtävämme on kouluttaa palestiinalaisia toimittajia journalismin etiikasta. Näin edistämme vuoropuhelua ja puolueetonta, eettistä tiedonvälitystä. Samalla tuotamme Suomeen tietoa alueilta, joilta saapuu myös meille päin runsaasti uusia tulijoita.

Matka hermostuttaa. Mutta en jännitä turvallisuuteni vaan turvallistamisen vuoksi.

PALESTIINA EI OLE ITSENÄINEN VALTIO, vaikka sillä on YK:n tarkkailijavaltion asema. Alueelle matkustetaan siksi yleensä Israelin Ben Gurion -lentokentän kautta. Ja Israel on tarkka turvallisuudestaan.

Karoliina Knuuti

- on 28-vuotias Kansanvalistusseuran Palestiina-hankkeen koordinaattori
- on kotoisin Turusta mutta asuu Helsingissä
- pitää Palestiinassa eniten *fattoush*-salaatista ja tuorepuristetusta omenamehusta.
- ”Suurin onnistumisen kokemus tuli siitä, kun sain kuulla, että syksyn kurssin herttaisin oppilas sai kurssin jälkeen töitä mediakouluttajana”.

Minäkin olen kokenut saman kuin jokainen maahan saapuva. Jokainen kuulustellaan rajalla perusteellisesti ennen tullen, oli matkan syy sitten rantaloma tai työ. Nuoret, yksin matkaavat ja reppureissaajat joutuvat vastaamaan tavallistakin hiillostavampiin kysymyksiin: Miksi haluat viipyä näin kauan? Mikä on äitisi tyttönimi? Mitä sanoja tunnet hepreaksi? Valehteletko?

Tulijan yhteydet palestiinalaisiin selvitetään, ja absurdit kysymykset kuuluvat asiaan. Eräältäkin matkaaajalta tivattiin, ”onko Juhani musliminimi”. Tulija voidaan myös vain käännäyttää takaisin.

Maasta poistuva käy läpi saman uudestaan. Viranomainen liimaa lähtöselvitykseen jonottavan passiin turvaluokitusta kuvaavan numerokoodin. Hankematoilla olen saanut joka kerta luokituksen viisi – [kuusi on suurin uhka](#).

TURVALLISTAMISELLA TARKOITETAAN jonkin poliittisen kysymyksen muuttamista turvallisuuskysymykseksi.

Turvallistaminen ei riipu todellisista uhista vaan se syntyy keskustelussa. Terrorismi on yleisesti tunnustettu turvallisuusuuhka, vaikka on äärimmäisten epätodennäköistä joutua iskun kohteeksi. Harva taas pitää yksityisautoilua turvallisuusuuhkana. Silti riski jäädä auton alle on tilastollisesti suurempi kuin riski joutua terrorismin uhriksi.

Kun poliittisesta asiasta tulee turvallisuuskysymys, se ei enää kuulu kansalaisille eikä poliitikoille vaan armeijalle ja poliisille. Sen sijaan, että haettaisiin ratkaisuja yhdessä avoimella keskustelulla, turvataan hätätilaratkaisuihin. Turvallistamisen sumuverhon suojissa voidaan tehdä päätöksiä, jotka eivät kestäisi päivänvaloa, kuten kaventaa kansalaisoikeuksia ja tehdä syrjivää politiikkaa.

Turvallistamisen varjopuolet on dokumentoitu Yhdysvaltojen käymässä terrorismin vastaisessa sodassa. Israelissakin yhä useampi arkielämän osa-alue altistuu turvallistamiselle: raskaasti aseistetut sotilaat ja ”turva-aidat” ovat arkipäivää. Vakoilukoneisto on maailman tehokkaimpia. Samoin turvallistaminen on kiihtyvä trendi pakolaisuuteen reagoivassa Euroopassa.

TURVALLISTAMINEN SAA MEIDÄT uskomaan, että kun suostumme poikkeustilan ehtoihin, turvallisuutemme paranee. Vapautuaksemme pelosta alistumme mieluusti turhauttaviin rajamuodollisuuksiin ja äänestämme yhä tiukempien rajakontrollien puolesta.

Turvallistamisen voima näkyy ajatusleikissä. Haluaisitko sinä istua lentokoneessa, jonka turvatarkastuksia merkittävästi kokeilumielessä höllennettäisiin? Toissijaista on, estetäänkö nykyisillä käytänteillä terrori-iskut, tai onko se edes tavoite.

Turvallistamisesta saavat osansa myös kansalaisjärjestöjen työntekijät, jotka uskovat, että turvallisuudentunne versoo avoimesta vuorovaikutuksesta.

Uhkakuvia toistelemalla ei voida vähentää pelkoa. Tarvitsee vain avata minkä tahansa eurooppalaisen televisiokanavan iltauutiset ymmärtääkseen, että asia on pikemminkin päinvastoin.

Viikoittaisessa [Kahden kansan välissä](#) -blogissa seurataan Kansanvalistusseuran mediakoulutushanketta Palestiinassa huhtikuun loppuun saakka.

Teksti: Karoliina Knuuti

Kuva: Annu Hattunen

ASIASANAT: [HANKE](#), [JOURNALISMI](#), [KANSANVALISTUSSEURA](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 4.3.2016 klo 02:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Karoliina Knuuti](#)

”Palestiina on mainettaan parempi turistikohde”

Miehitetty Länsiranta tunnetaan kivilingoista ja tankeista, mutta siellä on paljon muuta nähtävää, toteaa alueella paraikaa matkaava **Markus Viljasalo**.

Länsirannan patikointireiteistä vain harva on merkitty, joten viisas matkailija pakkaa mukaan vaellusoppaan.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Länsirantaa ei helposti miellä turistikohdeksi. Alueella turistia odottavat kuitenkin historiaa huokuvat tunnelmalliset kylät ja kaupunkien vanhat keskustat, joiden markkinapaikoista, *soukeista*, voi ostaa mitä tahansa kylän omasta oliiviöljystä pesukoneisiin.

Markus Viljasalo

- on 38-vuotias opintovapaalla oleva sosiologian maisteriopiskelija
- työskentelee Amnestyn Suomen-osaston digitaalisen viestinnän suunnittelijana
- kouluttaa Palestiinassa digitaalista markkinointia ja kampanjointia
- kuvaa asennettaan: ”Haluan nähdä asioita ja ihmisiä uutisotsikoiden takana. Ihmisoikeustyötä tekevälle Palestiinaan tutustuminen on myös erityisen mielenkiintoista.”

Pitkä historia on läsnä kerroksittain. Esimerkiksi Sebastian kylä Nablusin kaupungin lähistöllä sisältää jäänteitä kuudesta eri kulttuurista tuhansien vuosien ajalta.

Uudemmat palestiinalaiskaupungit eivät ehkä loista kauneudellaan, mutta niidenkin katuvinäissä on viehätysnä. Vierailija otetaan vastaan ylitsevuotavan ystävällisesti: ”Welcome to Palestine!” -huudot siivittävät matkaa.

Muihin matkailijoihin ei kesäsesongin ulkopuolella juurikaan törmää muutamia pyhiinvaellusryhmiä lukuun ottamatta.

Länsirannan kumpuileva ja vaihteleva maasto sopii patikointiin. Yksi kohokohta on Jerusalemissa Jerikoon kulkeva Wadi Qeltin kanjoni. Harvoja reittejä on merkitty, joten **Stefan Szepesin** selkeä opas *Walking in Palestine* kannattaa pakata mukaan.

Ei sovi yökiitäjille

Matkailun perusedellytykset ovat Länsirannan tärkeimmissä kohteissa kohtuullisessa kunnossa. Turismia kannattelevaa infrastruktuuria on rakennettu myös kehitysyhteistyövaroilla: italialaiset ovat kunnostaneet majataloja ja sveitsiläiset rakentaneet köysiradan.

Markus Viljasalo vietti kolme viikkoa Ramallahissa kouluttamassa palestiinalaisia journalistiopiskelijoita.

Palestiinalaisalueissa on toki haasteensa, jotka saattavat karkottaa matkailijoita. Etäisyydet ovat suomalaisittain lyhyitä, mutta liikkuminen vie aikaa. Bussit lähtevät vasta, kun matkustajia on riittävästi. Teillä on tarkastuspisteitä, *checkpointeja*.

Liikennekulttuuri on kaoottista, ja illan viimeiset minibussit lähtevät pian auringonlaskun jälkeen. Vilkasta iltaelämää on turha odottaa Ramallahia lukuun ottamatta.

Pelko on osin perusteetonta

Yksi turismin haaste on kuitenkin ylitse muiden. Pelko.

Tiettyä varovaisuutta matkakohteiden valinnassa on hyvä noudattaa, mutta selkeästi suurin riski terveydelle on paikallinen liikennekulttuuri.

Sekä Israel että palestiinalaishallinto kiinnittävät erityistä huomiota turistien suosimien kohteiden turvallisuuteen. Valitettavasti tämä ei tunnu riittävän. Jerikolaisen majatalon isännän mukaan lokakuussa peruttiin yli 60 prosenttia varauksista, kun konfliktiuutiset lisääntyivät mediassa.

Kenelle Palestiinaa sitten voi suositella? Historiasta innostuville, patikoinnista pitäville ja kenelle tahansa, joka on kiinnostunut tutustumaan miehityksen varjossa elävään kansaan.

Länsirannan vaihteleva maasto sopii patikoijalle.

Mediakoulutusten aikana Markus Viljasalo kävi tutustumassa erään kurssilaisen kotikaupunkiin Jeniniin.

Teksti: Markus Viljasalo

Kuvat: Päivi Korpela; Markus Viljasalo

ASIASANAT: [HANKE](#), [JOURNALISMI](#), [KANSANVALISTUSSEURA](#), [MATKAILU](#), [MEDIA](#), [MEDIAKOULUTUS](#), [PALESTIINA](#), [TURISMI](#)

Julkaistu: 10.12.2015 klo 03:50

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

”Hijabtrendit vaihtuvat sesonkien mukaan”

Päivi Korpela oppi Birzeitin yliopiston opiskelijoilta, että juuri nyt trenditietoinen sitoo huiviinsa otsalle kolmion muotoisen taitteen.

Viimeistä vuotta viestintää opiskeleva Reem valitsi yksiväristen vaatteidensa vastapainoksi kirjavan huivin. Hillitympi värimaailma on puolestaan oikeustiedettä opiskelevan Rihanin mieleen.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Kukkia, kuvioita, värejä vai yksinkertaista tyylikkyyttä?

Birzeitin yliopiston opiskelijat valitsevat aamuisin vaatteiden jatkoksi tyyliin sopivan huivin, hijabin, jolla musliminaiset peittävät pään ja kaulan alueen. Monelle huivi on yhtä tärkeä osa asukokonaisuutta kuin vaatteetkin.

Muotibloggaajat näyttävät mallia

Shahd, Renad, Reem ja Rihan nauttivat loppusyksyn aurinkoisesta päivästä viestinnän laitoksen pihalla ja innostuvat kertomaan hijabeistaan. He kertovat, että huivi valitaan yhdessä muiden vaatteiden kanssa. Kokonaisuuden tulee olla tasapainossa.

Palestiinalaisnaiset seuraavat tarkasti paikallisia [muotibloggaajia](#), joilla on keskeinen rooli uusien tyylien luomisessa. Myös siskoilta, kavereilta sekä muilta opiskelijoilta otetaan vaikutteita ja hijabeista käydään vilkasta keskustelua.

Kansainvälisillä merkeillä on kauniita huiveja, mutta niitä on Palestiinassa miehityksen vuoksi vähän myynnissä, tai ne ovat todella kalliita.

Päivi Korpela

- on 30-vuotias Helsingistä kotoisin oleva alue- ja kulttuurintutkija
- on opiskellut Helsingin yliopistossa sekä Limassa Perussa Latinalaisen Amerikan tutkimusta ja yhteiskuntatieteitä
- kouluttaa Palestiinassa sosiaalisen median työkaluja sekä kampanjointia
- kuvaa asennettaan: "Muilla voisi olla opittavaa suomalaisten rauhallisesta liikennekulttuurista. Me taas voisimme oppia muilta avoimuutta ja välittömyyttä sekä kykyä olla ottamatta asioita turhan vakavasti."

Trendit vaihtuvat sesonkien mukaan, ja kesällä suositaan keveämpiä värejä ja materiaaleja kuin talvella. Birzeitissa jututetut naiset kertovat seuraavansa huivitrendejä erityisesti [Instagramissa](#).

Humanistisen tiedekunnan portailla istuvat **Ayah** ja **Yara** kertovat valitsevansa hijabin tilanteen mukaan. Arkisin tyyli on yksinkertaisempaa, mutta juhliin he valitsevat näyttäviä kuoseja ja glitteriä.

Nuoret naiset ovat pukeutuneet farkkuihin ja tennareihin – he ovat hijabiin vapaammin suhtautuvista perheistä ja saavat itse päättää sen käytöstä. Kumpikin pitää huivia kuitenkin tärkeänä osana uskontoa ja kulttuuria.

Päivi Korpelasta parasta Palestiinassa on sydämellisten paikallisten lisäksi kirpeä sitrusemehu, jota tarjotaan kaikkialla.

Sidonnalla korostetaan kasvonpiirteitä

Huivin voi sitoa lukuisilla eri tavoilla, ja niitä keksitään koko ajan lisää. Tällä hetkellä trendinä on taitella otsalle kolmiomainen kulma. Myös eri maissa on omat tyylinsä huivin asettelulle.

Viestinnän laitoksen aulassa istuskelevat **Heba**, **Floraja** **Haneidi** pitävät eniten turkkilaisesta ja jordanialaisesta sidonnasta. Turkkilaisessa tyyliissä huivin toinen pää jätetään olkapäälle, jordanialaisessa taas huivi pyöritellään pään ympärille.

Ystävykset antavat toisilleen suoraa palautetta huiveista ja kertovat keskustelelevansa niistä päivittäin.

– Huivi on kuin kampa – joskus on päiviä, jolloin valinta ei ole mennyt nappiin, Flora sanoo, ja kolmikko purskahtaa nauruun.

Haneidi muistuttaa kampauksen helppoudesta.

– Ei tarvitse käyttää aikaa ja rahaa hiusten laittoon, vain pari minuuttia aamulla, ja hijab on valmis.

Hijabin sidonnassa on tärkeää ottaa huomioon kasvojen muoto – sekä tietysti meikki. Ennen kuin naiset poseeraavat kameralle, he kaivavat esiin peilit ja huolittelevat hijabinsa ja huulipunansa kuvauskuntoon.

Englantia opiskelevan Shahdin ja viestintää opiskelevan Renadin suosikkibloggaaja on modernimpaa tyyliä esittelevä jordanialainen [Roza](#).

Heba, Flora ja Haneidi ovat asettelleet huivin yläreunaan muodikkaan kolmion. Heba (vasemmalla) on käyttänyt turkkilaista sidontaa, Floran (oikealla) huivi on kevyempää materiaalia.

Värien täytyy sopia yhteen. Jos vaatteissa on paljon kuvioita, on parempi valita yksivärinen huivi, opastaa Yara.

Ayah on käyttänyt hijabia vasta muutaman kuukauden ajan, ja opettelee täydellisen tyylin saloja.

Fayrouzin suosikkihuivissa on värikäs kuosi ja kevyt materiaali. Se sopii vaatteiden kanssa yhteen ja kuvastaa yleistunnelmaa. Kokonaisuuden kruunaa sävyyn sopiva huulipuna.

Teksti: Päivi Korpela

Kuvat: Päivi Korpela; Markus Viljasalo

ASIASANAT: [HIJAB](#), [KANSAINVÄLISYYS](#), [MEDIA](#), [MEDIKASVATUS](#), [MEDIAKRIITTISYYS](#), [MUOTI](#), [PALESTIINA](#), [VAPAA-AIKA](#), [VAPAAEHTOISTYÖ](#)

Julkaistu: 3.12.2015 klo 10:53

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

”Vain miehet kaupustelevat kadulla”

Kuvajournalisti **Petri Kangas** onnistui tallentamaan kameraansa enimmäkseen palestiinalaisia miehiä, sillä naisia ei kauppiaina juuri näe.

Petri Kangas on toista viikkoa Ramallahissa kouluttamassa palestiinalaiskollegojaan.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Ramallahissa kulkija kompuroi tuon tuostakin kaikenkarvaisiin kojumyyjiin. Tarjolla on maistuvien toriherkkujen kuten taateleiden ja pikkuleivosten lisäksi kotien sisustamiseen ynnä ihmisten asustamiseen tarkoitettuja kuteita, turistiturhaketta sekä rahanvaihtoa.

ÄIJÄREVOHKAN ITSEOIKEUTETTU PESTI on reunustaa jalkakäytävien varsia ja pitää seiniä pystyssä. Rennosti ovenpieliin nojailevat kundit ja vanhemmat käyrät tupakoivat ja siemailevat kardemumman, kanelin, neilikan ja inkiväärin tuoksuista tummaa kahvia tai saijua, jossa on minttua, salviaa ja tilavuudesta vähintään puolet sokeria.

Petri Kangas

- on 25-vuotias kuvajournalisti ja kotoisin Kajaanista
- opiskelee visuaalista journalismia Tampereen yliopistossa
- on työskennellyt lehtikuvaajana ja keskittymishäiriöisten lasten opettajana
- kouluttaa valokuvausta ja videokuvausta palestiinalaiskollegoilleen
- [kuvaa asennettaan](#): "Journalistin pitää kertoessaan ottaa huomioon asioiden eri puolet, mutta jos kokonaisuus on syvältä, täytyyhän sekin kertoa."

Naisia näissä puuhissa ei juuri näe. Vaikuttaa siltä, että tienposkessa huutelun ei täällä katsota olevan heille sopivaa. Ainoastaan vaatekaupoissa näkee työssä myös rouvasväkeä.

YKSITYISELLÄ SEKTORILLA duunari saa yleensä palkkansa Amerikan dollareina, julkisella puolella tilinauhassa komeilevat Israelin uudet sekelit. Numismaatikon riemuksi seinästä irtoaa myös Jordanian dinaareja.

Rahanvaihtajat päivystävät pankkiautomaattien läheisyydessä, ja hypistelevät hikiyssä käsissään tiiliskiven kokoista setelinippua. He antavat asiakkailleen muutaman desimaalin edullisemman kurssin kuin viralliset kassat.

Pilkkiakkaralla kökötävien rahanvaihtajien kanssa kannattaa olla tarkkana. Kun kysyn paikallisilta toiminnan luvallisuutta, saan vastaukseksi rennosta asenteesta kielivän vimmityksen: ”Siellähän he ovat kaduilla kaikkien katseiden alla. No problem!”

Kuvat: <https://imgur.com/a/CJPDs#pCe2QBU>

Teksti ja kuvat: Petri Kangas

ASIASANAT: KAUPUNKIKULTTUURI, KULTTUURI, KULTTUURIT, MEDIAKASVATUS, MIES, MONIKULTTUURISUUS, NAIS
EN ASEMA, NAISTEN OIKEUDET, PALESTIINA

Julkaistu: 26.11.2015 klo 10:00

Kategoria: Kahden kansan välissä

Kirjoittaja: Palestiinan mediakouluttajat

”Ramallah on ristiriitojen kaupunki”

Palestiinalaishallinnon pääkaupunki on yhtä aikaa kaunis, ruma, outo ja aivan tavallinen.

"Luin kuusivuotiaana Mauri Kunnaksen Etusivun juttu -kirjan. Siitä ajatus sitten lähti jalostumaan", Aapo Laakso kertoo uravalinnastaan.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

En ole ennen käynyt arabimaissa, ja ennen koulutushankkeeseen mukaan lähtöä Palestiina oli minulle lähinnä uutiskuvia.

Nyt viidennen reissupäivän jälkeen en kehtaa väittää saaneeni otetta kulttuurista, mutta jonkinlaisen varovaisen nipistyksen olen napannut.

Aapo Laakso

- on 25-vuotias journalistiikan opiskelija Tampereelta
- on työskennellyt uutistoimittajana, vapaana toimittajana ja moderaattorina
- opettaa Kansanvalistusseuran kursseilla mediaetiikkaa
- on sitä mieltä, että "Parasta mitä suomalainen voi maailman kaikille kansoille opettaa, on kahvitauko. Laillistettu vartitunnin työnseisaus keskellä päivää hieno instituutio".

Olemme täällä kolme viikkoa. Siinä ajassa ympäristöönsä ehtii tottua jo aika hyvin. Joten kun vielä muistan, erittelen vähän alkumatkan tunnelmia Ramallahista.

RAMALLAH ON RUMA. Ensimmäisenä silmään sattuvat tyystin kesken jääneet tai epämääräisesti rakenteilla olevat talot. Hotellin vieressä nököttää puolivalmis kerrostalo, jonka työmaalla ei juuri elonmerkkejä näy.

Tyhjät tontit ovat jätehuollon puutteessa täyttyneet roskapusseista.

Myös mielenmaisema tuntuu monesti konfliktin rumentamalta. Miehityksestä aiheutuvat ongelmat ovat läsnä lähes joka keskustelussa.

RAMALLAH ON KAUNIS. Auringonlaskussa hohtavat vaaleat talot näyttävät upeilta. Kaupunkia ei ole liikaa pilattu arkkitehtonisilla hirvityksillä, vaan uusi ja vanha sekoittuvat sulavasti. Keskusta on päiväsaikaan värikäs ja täynnä arkipäiväistä touhotusta.

Ihmiset ovat kohteliaita ja tavattoman kiinnostuneita ulkomaalaisista.

Se on ymmärrettävää, koska turisteja ei täällä oikeastaan ole. Vähänkään englannintaitoiset jäävät monesti juttelemaan lopettaen muut askareensa.

”Pitkittynyt kriisi ylittää uutiskynnyksen vasta, kun jotain kamalaa tapahtuu. Elämä palestiinalaisalueilla on paljon muutakin kuin akuuttia hätää”, Aapo Laakso sanoo.

RAMALLAH ON OUTO. Liikenteessä jokainen manööveri tuntuu vaativan töötin painamista. Hevosia näkee kaupungilla päivittäin, ja tupakka palaa joka paikassa. Peilejä, mattoja ja ties mitä erikoistavaraa myyvät kaupat saattavat olla auki kymmeneltä illalla.

Rahanvaihtajan etsiminen muuttuu yllättäen paikallisen pyyteettömästi johtamaksi nelituntiseksi kaupunkikierrokseksi, joka johtaa oliivipuristamon ja puusepän pajan kautta leipomoon, jossa leipuri istuu iltaa valtavan puu-uunin ääressä.

RAMALLAH ON TAVALLINEN. Monet asiat tuntuvat muuttuvan arkiseksi liiankin nopeasti. Jokaisen talon katolla seisoviin mustiin vesitankkeihin ei kiinnitä enää mitään huomiota. Pitaleipä, hummus ja labneh-jugurtti tuntuvat oikeastaan jo vähän kotoisilta. Kaupasta saa karkkia ja hanasta vettä.

Ja mitä ihmisiin tulee, ovat kurssilla istuvat nuoret kärkkäine mielipiteineen perin samanlaisia kuin muistakin maailmankolkista tutut toimittajaopiskelijat.

Teksti: Aapo Laakso

Kuvat: Petri Kangas

ASIASANAT: [KONFLIKTI](#), [KULTTUURIEN KOHTAAMINEN](#), [KULTTUURI](#), [MEDIAKASVATUS](#), [MEDIAKRIITTISYYS](#), [MEDIATAJU](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 19.11.2015 klo 07:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)

”Äiti älä pelkää”

Väkivallaksi kärjistynyt palestiinalaisten ja israelilaisten konflikti näkyy Suomen mediassa, mutta paikalliset elävät arkeaan.

Emmi Kulta matkusti paikan päälle tutustumaan jo muita ennen.

Kansanvalistusseuran mediakoulutushankkeen kouluttajat raportoivat Palestiinasta sanoin, kuvin ja videoin.

Lensin lauantaina Tel Aviin. Odottaessani Helsingissä lentoni lähtöportilla puhelin soi. Isälläni oli vielä asiaa.

”Äiti käski soittaa ja toivottaa turvallista matkaa. Hän ei itse halunnut soittaa, ettei ala itkeä.”

Turvallisuudestani ovat olleet huolissaan paitsi perheeni, myös ystäväni. Ole varovainen, tuli jokaisen minua matkaan lähettäneen suusta.

Uutisia lukiessa Israelin ja Palestiinan turvallisuustilanteesta syntyy synkkä kuva. Syyskuun loppupuolella tilanne alueella kiristyi, kun palestiinalaisten turhautuminen Israelin miehitykseen johti yksittäisiin puukkohyökkäyksiin Länsirannalla ja Israelissa. Palestiinalaisen väkivallan aalto näytti jo olevan laantumassa, mutta viime päivinä on raportoitu jälleen uusia iskuja.

Emmi Kulta

- on 28-vuotias Lähi-itään perehtynyt valtiotieteilijä
- opiskeli Lontoon SOAS-yliopistossa
- on työskennellyt toimittajana ja ihmisoikeustarkkailijana
- odottaa Palestiinalta: ”Toivoin, että voin tarjota kurssilaisille näkökulmia viestinnän merkitykseen yhteiskunnassa ja oppia heiltä Palestiinan mediakentästä. Sydäntäni lähellä ovat politiikan ja ihmisoikeuksien lisäksi hummus ja oliivipuulehtomaisema.”

Olen ollut Tel Avivissa pari päivää. Elämä Israelin talouden pääkaupungissa virtaa uomassaan vanhaan malliin, [vaikka täälläkin iskuja tapahtuu](#). Tunnelma on silti tavanomainen. Kukaan, jolta asiaa tiedustelen, ei myönnä pelkäävänsä.

Jerusalemista turistikin saattaa todistaa jännitteitä, mutta Tel Avivissa konfliktin voi unohtaa kokonaan. Niin paikallisetkin suurilta osin tekevät.

Parin päivän päästä matkustan Länsirannalle, missä käynnistyy [Kansanvalistusseuran mediakoulutushanke](#). Olisiko äidillä nyt syytä itkuun?

Länsirannalla miehitystä ei voi olla huomaamatta. Palestiinalaisten arkeen kuuluvat liikkumista rajoittavat kulkuesteet ja tarkastuspisteet, laajenevat israelilaisten siirtokunnat ja sotilaiden läsnäolo.

Fanaattisten siirtokuntalaisten palestiinalaisiin kohdistama [häirintä ja väkivalta ovat usein toistuva ilmiö](#). Palestiinalaiset vastustavat miehitystä ja sen vaikutuksia mielenosoituksissa. Jotkin niistä muuttuvat kahakoiksi, joissa palestiinalaiset heittävät kiviä kohti sotilaita, jotka ampuvat kyynelkaasua, kumiluoteja ja usein myös kovia panoksia.

Avoimesta konfliktista huolimatta en suomalaisena ole sen suuremmissa vaaroissa Länsirannallakaan. Palestiinalaiset eivät vastusta suomalaisia turisteja vaan 48 vuotta kestänyttä Israelin miehitystä. Missä tahansa maailmassa voi toki sattua väärään paikkaan väärään aikaan.

Suomalaisena on vaikea samastua jatkuvassa pelossa elämiseen. On surullista, että monille israelilaisille esimerkiksi Jerusalemissa ja lähellä Gazan rajaa tämä on todellisuutta. Lokakuun aikana [kahdeksan israelilaista on kuollut ja 115 loukkaantunut](#) väkivaltaisuuksissa Israelissa ja Länsirannalla.

Väkivallalle altistuvat todennäköisimmin silti palestiinalaiset. Lokakuun aikana miehitetyillä palestiinalaisalueilla ja Israelissa [palestiinalaisia on kuollut 69 ja loukkaantunut 7 392](#). Jotkut kuolleista on ammuttu hyökkäystilanteessa muiden henkien puolustamiseksi. Toiset ovat viattomia uhreja, kuten [kyynelkaasuun kuollut kahdeksankuukautinen vauva](#).

Minun puolestani ei tarvitse murehtia, äiti. Toivoisin sen sijaan, että turvallisuuden luksus olisi laajemmin saatavissa paikallisillekin.

Teksti ja kuva: Emmi Kulsta

ASIASANAT: [HANKE](#), [JOURNALISMI](#), [KANSANVALISTUSSEURA](#), [KOULUTUS](#), [MEDIAKASVATUS](#), [PALESTIINA](#)

Julkaistu: 12.11.2015 klo 09:00

Kategoria: [Kahden kansan välissä](#)

Kirjoittaja: [Palestiinan mediakouluttajat](#)